

Vidi Rita: Kutya dolgok ezek

De ígérem, nem fogjuk kutyául érezni magunkat!

Idestova pontosan két éve, hogy elindult világhódító útjára - merjünk nagyot álmodni ugyebár - az Író születik projekt, a maga "Legyünk a tíz millió író országa!" jelszavával. Az elmúlt kerek két évben közel 600, írói ambíciókkal jócskán megáldott résztvevőnk "koptatta padjainkat", és szaporította szerencsésen a leírt betűk számát, a végtelenig és még annál is tovább.

Tréningjeinken mindig jellegzetesen követik egymást a tipikus kérdések:

- Ez komoly, én tényleg író lehetek majd?
- És hol tudok majd publikálni?
- De hát hogyan kell megírni egy könyvet?
- És ki fogja kiadni?

Nyugalom, nem fogok itt minden, a világot megváltó kérdésre válaszolni, csak azt szeretném elmesélni, hogy hogyan kerültünk ide.

Tehát, visszakanyarodva a tipikus írói kérdésekhez, azok közül is a másodikhoz: **És hol fogok majd publikálni?**

Néhány évtizeddel ezelőtt az volt az alapvető, hogy ha valakinek írói ambíciói voltak, és megütötte a mércét - értsd: elfogadták pályatársai is, illetve azok, akik annak idején életről és halálról döntöttek írói körökben -, akkor publikálhatott folyóiratokban, periodikákban, és napilapokban is persze.

Ezekért általában fixen számítható javadalmazást kapott az író, a kiadóknak pedig nagy számú törzsgárdájuk volt közlékeny publicistákból.

Ma viszont már nem kell, hogy fölötted legyen bárki, aki dönt írói életről vagy halálodról, mert körülbelül tíz perc energia befektetéssel saját blogot indíthatsz, ahol aztán kedvedre jelentetheted meg saját írásaidat, és közönséget is gyorsan tudsz verbuválni erre a felületre a közösségi oldalak segítségével.

Persze ezt most könnyebb volt leírni, mint kivitelezni, és hát azért kezdőként egy pályán, egy számunkra még ismeretlen terepen nem biztos, hogy olyan jó buli egyedül bóklászni a betűk rengetegében.

2010-ben és 2011 elején már üzemelt a Minerva Capitoliuma, csak nyomtatott formában, és leginkább szakértői esszék szerepeltek benne, mindig egy meghatározott témakörre építve.

Most, 2015-ben felébresztjük csipkerózsika-álmából Minervát, és teret adunk a kezdő, haladó és profi íróknak is, hogy megnyilvánulhassanak ilyen alapon is. Mi biztosítjuk a - reményeink szerint egyre növekvő - olvasóközönséget, és a szakmai támogatást. Mindig jó érzés valahová tartozni, tanulni a többiektől, együtt tervezni, sőt, álmodozni - a Minerva ezt adja az íróknak.

Mit ad az Olvasóknak?

Gondolkodni valót - hiszen az volt szlogenje 2010-ben, hogy "A gondolkodó nők magazinja", de ma már inkább így hangzik: "A gondolkodók magazinja" - elvégre a férfiakat még véletlenül sem akarnánk kizárni.

Ma egyre többen tapasztaljuk, hogy bár gondolkodni mindenki TUD, de nem biztos, hogy akar... Szerintem ez óriási probléma már ma is, és ha nem vigyázunk, visszafordíthatatlan folyamat lesz a következő évtizedekben, a most felnövő generációk számára adott minta miatt - vagyis a gondolkodás hasznosságát felmutató minták hiánya miatt.

Tegyük ez ellen kedves Olvasók és kedves Írók!

Gondolkodjunk, olvassunk, írjunk, tegyük! Ezért vagyunk most itt.

A kutyaságról

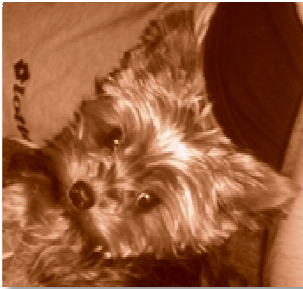
Annak idején a nyomtatott Minervával igyekeztünk a szezonalitást szem előtt tartani, ma már tudom, hogy ez hiba volt.

Az új Minervában már egyértelműen időtálló írások kerülnek közlésre - bár a nyomtatottat is igyekeztünk ezzel a hozzáállással szerkeszteni, de elcsábultunk a karácsony, az újév, a nőnap, és hasonló, ciklikusan ismétlődő időszakok által, megnehezítve ezzel saját munkánkat, és lekorlátozva az érdeklődés állandóságának lehetőségét. Minden számunk egyedi lesz, de az év egyik szakához sem lesz szorosan köthető, így a januári számok időszerűek lesznek majd nyaranta is, és fordítva - meg keresztbe, meg kasul.

A témát mindig közösen találjuk ki, és most valahogy a kutya - és más állatságok - adta magát, mikor arról beszélgettünk, hogy ki, milyen fotót mellékeljen a cikkéhez, és valahogy viccesen felmerült, hogy miért ne lehetne a kutyánk képe a sajátunké helyett az első számban, amiből már adta magát, hogy akkor bizony írjunk az ember - egyik - legjobb barátjáról, a kutyáról. Merthogy a másik legjobb barátja az embernek a KÖNYV.

Ennyi volt a támpont, ennyi volt az instrukció az írók számára, és aztán beleváltunk, mert ahogy a mondás is tartja: **A kutya ugat, a karaván halad.**

Jó olvasást kívánok magam és író társaim nevében! Vau!

Vidi Rita - főszerkesztő, a Minerva Capitoliuma alapítója, a HősNők Kiadó ügyvezetője, újabban lelkes kutyás, köszönhetően Godzillának, a másfél kilós yorkinak...

Wekker Anita: Fahéj, a collie

A gazdám egy idióta. Nem vitatom, és te se tedd! Tudom, ezt most viccesnek találsz. Ott ülsz a kényelmes kanapédon laptoppal a kezekben, és mosolyogsz, mikor ezt olvasod. Pedig ez véresen komoly. A gazdám kezelhetetlen.

Mondom ezt sziklaszilárd meggyőződéssel, hiszem immár két éve élek vele egy fedél alatt. Befogadott magához, rendes volt, tény. Ám akkor kölyökként még fogalmam sem volt róla, hogy ennyire szerencsétlen. De tényleg. A kutya kiskorában még mindenről azt hiszi, hogy az úgy normális, ahogy van, és mindent el kell hinni, amit a Gazda mond vagy tesz. Na, ez nem így van!

Vegyük csak sorra! Akkor ad enni, amikor ő azt gondolja, hogy eljött az ideje. Általában reggelente, és diétán tart, mert fél, hogy elhízom. De ugyan már! Hogyan híznék el, mikor egész nap annyi dolgom van, hogy simán ledolgozom a bevitt kalóriákat. Rengeteg felfedeznivaló van a kertben, legtöbbször ásni szoktam, ami sok energiát elvisz. Aztán ott vannak az idegenek, mindig be akar jönni valaki a területemre. Számtalan kóbor dög (jó, macska) téved át hozzánk nap, mint nap, akiktől meg kell védelem az otthonunkat. És akkor még a postásról nem is beszéltem... Az nagyon durva arc! Bárki bármit mond, van valami a tekintetében, ami nem hagy nyugodni. Furcsa borítékokat és újságokat hoz, és úgy matat a kerítésnél, mintha az övé lenne. Csenget, meg be akar jönni. Azt már nem! Nem sétálhat be csak úgy, és én ezt mindig nyomtatékosítom is neki. Szerintem tudja, hogy tudom, nem az a valódi énje, amit Gazdinak mutat. Előbb utóbb úgyis le fogom buktatni, addig viszont résen leszek. De Gazdi még ehhez is béna, hogy észrevegye. Micsoda oktondi!

Szóval rengeteg dolgom van, elhiheted. És a Gazdi azt hiszi, lopom a napot, mert ő csak azt látja, hogy a fűben hempergek. Pedig én csak örülök, hogy kisütött a nap, és végre megpihenek egy kicsit.

Egy ilyen szórakozás után persze előkerül a másik probléma, amiben nem egyezik a véleményünk. De nagyon nem! Ez pedig a tisztálkodás. Rendszere-

sen rám erőlteti a fürdést, pedig tudja, hogy utálok. Azt mondja, büdi vagyok, pedig ez nem igaz. Nekem tetszik az illatom, és a szukáknak is. Nem ért hozzá, nem tudja, mi kell a csajoknak. A macsók nem áztatják magukat folyton a kádban, mint a piperkőc kis csivik, akiknek még masnit is kötnek a bundájukra. Fújj. Selyemiúk. Hogy néznek már ki azokban a rózsaszín, apró táskákban, ahogy cipelik őket! Nem tudnak menni a saját lábukon vagy mi? Gazdinak persze tetszenek. Nevetgél rajtuk, simogatja őket. Mondom, hogy félnótás.

Rendszeresen összeveszünk a sétáltatások alkalmával is. Igen, néha ki kell vinni, mert igényli, hogy mások is lássák, velem lóg. Ez van, mit tegyek? Legegyen egy jó napja, hát elmegyek vele. Ugye, milyen rendes vagyok? De van ennek is hátulütője! Ilyenkor folyton a nyomomban jár, képzeled, nem lehet levakarni, és egy zacskóba összeszedni a... hm... tudod. Nos, hogy mondjam... Vér ciki az egész. Minek az neki? Mit csinál vele? Érthetetlen. Nem is akarom tudni. Hiába ugatok neki, hogy te ostoba, mit akarsz azzal...? Nem érdekli, csak mosolyog rám, és elviszi egy dobozba. Hát, jó, nekem mindegy. De akkor is undi, fújj!

Aztán mikor hazaérünk, nem mindig enged be a lakásba. Mégis mit képzelsz?? Ősszel és télen kint kell várnom a fagyos verandán, míg ő újra megjelenik, és a lábamat törölgeti egy ronggyal. Csak utána enged be, mikor végzett. Felháborító! De ettől eltekintek, mert tudom, hogy félti a kuckóját. Tisztaságmániás. Komolyan. A legkisebb sárdarabtól is a falra mászik. Egek!

De ez még hagyján. Múltkor elvette a papucsomat. Jó, korábban az övé volt, de ez részletkérdés. A lényeg, hogy éppen kényelmesen rágcsáltam, jólesően így a nap végén, tudod, amikor megállt előttem, és rám ripakodott. Adjam vissza a papucsát, és különben is, milyen dolog ez, bla bla bla... Hm, gondoltam, ha neki ekkora örömet okoz egy szétcincált lábbeli, akkor játsszon csak vele. Látod, ilyeneket csinál. Tök gáz az ember.

Vagy vegyünk azt az esetet, amikor belenéztem a könyveibe. Egy árva kép sem volt bennünk, pedig gondolhatod, hogy alapos voltam. Seholy egy kép, csak valami krikszkrakszok. Abban meg mi a jó? Még ízlése sincs. Reménytelen. De úgy féltette tőlem azokat a papírokat, mint valami félnótás. Még ha lennének benne képek, megérteném, de így? Nyomi...

Nos, ezek a hibái nagyvonalakban. Nem fognak eltűnni, úgyhogy igyekszem kezelni őket, ahogy tőlem telik. Lévén, hogy a Gazdám szerencsétlen, mint olvashattad, segítségre szorul. Én meg, amilyen nagy szívem van, mindig ott vagyok, ha szükség van rám. Reggelente behozom az újságot (A postás mindig eloson, mire kimegyek... érzi a veszét).

Elkergetem a gonoszokat, akik a ház körül ólálkodnak (Ezt persze természetesen veszi, meg sem köszöni, de már megszoktam). Nem végzem el a dolgom a kuckójában (Néha igen megerőltető a várakozás, hogy kimehessek, de tudom, hogy hisztis lenne, ha nem tenném, így feláldozom magam a kedvéért). A macskánkat, Gedeont rendszeresen megugatom, hogy ne a Gazdának kelljen ezzel is foglalkoznia. Gedeon egy macska, mint írtam, így ha nem vigyázok, még a fejünkre nő. Kordában kell tartani a lustaságot. Néha egy-egy jól időzített vakkantás a semmiből csodákra képes. Nyugodtan próbáld ki te is, a hatás nem marad el.

Még egy valamiről nem beszéltem neked. A Gazdának van egy kölyke, a Kis Gazdi. Sokszor hagyom neki, hogy simogasson és rám feküdjön. Igen. Furcsa szokásaik vannak az embergyerekeknek, de hát, ezt is el kell viselnem. Néha őt is megsétáltatom, de csak a kertben, mert még töpörödött, és a Gazdinál is sokkal kukább. Pedig az nagy szó, hidd el!

Szóval ilyen dolgokkal telnek a napjaim. Vigyázok rájuk, és cserébe kapok enni (jobban mondva kiszúrják a szemem pár falattal). Jókat nevetek a bénázásaiakon, és olykor még borbélyhoz is elmegyünk. Tudod, oda, ahol a csivik tengődnek egész nap. Talán haza se mennek onnan, soha. Néha meg is masszíroznak, azt csípem. Szóval a Gazdi igyekszik, ezt azért értékelem. Hiába, tudja, hogy nélkülem nem menne semmire. Bírom ám a fejét, hiszen ő a legjobb haverom. De ezt nem tudhatja meg, úgyhogy te se mondd el neki! Oda lenne a tekintélyem.

Most megyek, megkeresem Gedeont. Régen hallattam a hangom, és valakinek figyelni kell a rendre. Erre pedig én vagyok a legalkalmasabb. Fahéj, a collie.

Wekker Anita vagyok, 2014 júniusa óta írok kreatívan. Elsősorban a fantasy, a dráma, a krimi és a horror stílusa áll közel hozzám. Hol komolyabb, hol viccesebb köntösbe bújtatva tálalom őket az Olvasóknak. Szeretem a szarkazmust, az iróniát és a borzongást.

Földi Marcsi

Álom

Érdekes álmom volt. Valaki volt velem az álmomban. Egy nagy, magas, szőkét láttam, aki magához ölelt, és ez nagyon, de nagyon jó érzés volt. Talán hercegő voltam, tejbe-vajba fürdettek, szerettek. Ez hiányzik, mióta csak megszülettem. Valakihez tartozni, valakihez bújni, és hogy valaki igazán szeressen.

Annyira tudnék rá vigyázni. Minden óhaját lesném és soha, de soha nem hagynám, hogy szomorú legyen. Mindig felvidítanám, figyelném minden mozdulatát, mindent megtennék, amit csak kíván.

–Na de majd egyszer eljön az én időm is– gondoltam. – Jó lenne innen már elmenni. Nagyon sokan vagyunk. Nincs senki, aki ölel. A kaját csak elénk vágják. Itt vagyunk egymás hegyén, hátán. Büdös is van, fázom is. De ez az álom biztos jelent valamit. Bízom benne.

Nyílt az ajtó. Belépett rajta az a nagy Fekete ember. Elénk vágott egy kis kaját, és megy, de előtte elviszi a tesómat. Próbáltam megakadályozni, de nem tudtam erre a nagyemberre hatni. Se szó se beszéd felemelte, és már ott se volt.

Kár, pedig vele jól elvöltünk. Nagyon elszomorodtam. Hárman kerültünk ide egyszerre, két fiú tesómmal. Sokszor összebújtunk, játszottunk. A mama is hiányzik. Már alig emlékszem rá.

Na, visszajött a nagy Fekete.

Most meg mi történt? Mégiscsak tudtam rá hatni? Rendes ez a nagy Fekete, de levegőt se kapok, mert úgy felkapott, a hóna alá csapott és most velem távozik. Jézus, de hideg van. Eddig azt hittem fázom, de az tévedés volt. Most fázom.

Beültünk az autóba és elhajtottunk. Láttam, hogy mérges a Fekete. Összehúztam magam olyan kicsire, amennyire csak lehetett. Talán nem is látszottam. – Ha kisebb vagyok, nem is fázom olyan nagyon – gondoltam.

Megállt az autó. Kiszállt a nagy ember, jól bevágta az ajtót. Lapultam, mert most aztán nem tudtam mi lesz, előbb a tesóm, most meg én. Kikukucskáltam, de úgy, hogy észre ne vegyen.

Ez meg mi a csuda?

A tesómat láttam egy magas Szőke kezében, pont átadta a Feketének, mikor odanéztem. Azt se tudtam bírok-e még kisebb lenni a félelmemtől, de meg akartam próbálni. Szerintem nem lehettem már nagyobb egy kiflinél. Mi lesz most velem? Meg kéne védenem a tesómat!

Újra kikukucskáltam.

A Fekete ekkor elindult vissza a kocsihoz, kivágta az ajtót, tesóm bedobta, engem fölkapott, és már a Szőke karjaiban is voltam. Azt sem tudtam, mi történik, de a Szőkénél jó volt. Visszanéztem, hátha látom a tesóm, mert akkor már sejtettem, hogy örökre búcsúzhatok tőle, de már eltűntek. Én simultam az Ő ölébe, ahol nagyon meleg volt.

–Valami van ebben a Szőkében, – gondoltam – nem tudom mi, de jó vele. Itt akarok maradni. Olyan szeretettel néz rám, olyan meleg szemekkel, hogy mindjárt nyüszítésbe kezdek, de nem akarom ezt a gyönyörű varázslatot megzavarni. Inkább bújok az ölelésbe. Valami ehhez hasonlót álmodtam, de ez annál sokkal, de sokkal igazibb, és melegebb.

Újra ránéztem, a Szőke is engem nézett, magához ölelt és azt mondta:

–Szia, Kedves. Eljössz velem? Mert ha igen, hercegnő leszel, meg is van a hozzád illő név, ha tetszik neked:

–Sziszike. Na, mit szólsz?

Boldogan csóváltam a farkam, miközben a nevem csengését ízlelgettem. Jól hangzik, tetszik, és kedvesen nyalogattam a Szőke kezét, hogy tetszésem valahogy a tudtára adjam.

Hát eljött értem. Van valakim, és vagyok valakié. Ez most álom?

Ez sokkal, de sokkal több, mint egy álom, ez itt a kutyavalóság. Végre szereztem egy gazdát!

Vauuuuu!

***

A Szőke

Éppen az e-mailjeimet nézegettem, amikor felugrott egy hirdetési ablak. Három gyönyörű kicsi kutyus nézett rám. Na, ne. Éreztem, hogy megborultam hitembe. Ugyanis három napja üldözött ez a hirdetés. Sose láttam, hogy ennyiszor feljön ugyan az a hirdetési ablak.

–Nem, nem és nem,– mondtam magamnak hangosan. Nekem ez nem lehet jel, mert azt mondogatom régen, vagyis mindig, hogy SOHA nem lesz szoba kutyám. És ehhez tartom magam. Van kutyám egy bernáthegyi és egy puli. Az pont elég, hogy kutyám legyen. Lehet, hogy eggyel már több is, nem még plusz egy. Nem!

De csak nem hagyott nyugodni. Éppen akkor olvastam a századik mester könyvét, hogy figyeljünk a jelekre, meg hogy nem véletlen látjuk, amit látunk, meg hasonlók.

– Na, hess – mondtam a feltörő erőszakos okosságnak, ami nem akarta elhagyni a fejem. Az a legnagyobb gáz, hogy a szívem is odatársult. Most mit tegyek? Kettő egy ellen? Mi lesz most velem? Nem leszek kutyás hölgy! Évek óta figyeltem már az embereket, akik ölebeket tartanak. Volt véleményem. Nem is akármilyen. Csak annyit mondok, nem a megértésről szólt.

Korán kelnek, pisi, kaki, meg hogy időbe. Kutyakaki melegen, zacskó pfuuuuuj. Azt meg hogy? Ezt én nem fogom tudni összeegyeztetni magammal. KI VAN ZÁRVA, SOHA DE SOHA!

Persze hogy nem hagyott nyugodni a dolog. Ismerve magam, elhatároztam, hogy kikapcsolom a gépet, és a nap hátralévő részében arra se megyek. Már ki is kapcsoltam, de az újra indításra nyomtam véletlen. Na, megint egy „jel”.

–Felhívom, – gondoltam – közben magamban reménykedtem, hogy a hirdető legalább nyíregyházi lakos legyen. Oda tuti nem megyek. Mosolyogva tárcsáztam. Nem vették fel. —Kamuhirdetés,– nyugtáztam megeleégedve.

Éppen a kávémat iszogattam, mikor szólt a telefonom.

– Haló – szólok bele.

– Erről a számról hívtak az előbb, – mondja egy férfihang a vonal végén.

– Ja, igen én voltam - mondom zavartan. - Láttam vannak eladó kiskutyái.

– Igen még van, három - mondja a hirdető. - Melyik tetszett meg?

– Hol van helyileg? – kérdezek, vissza. Ő mondja a város nevét. Kicsit megsédültem, mert az a szomszéd város, innen tíz perc. Ennyit a reményről.

– Melyik tetszik? - kérdi újra.

– A középső a képen - mondom neki.

"Hát ő innen nem tudja" – felel kissé bosszúsan.

– Az egyik barna, a másik fehér két egyforma pápaszem van a szeme körül, és aki engem kinézett magának, annak csak az egyik szeme körül van egy barna pápaszem, és ő is hófehér – tájékoztatom a hirdetésre felrakott kiskutyákról.

– Jó, még mind megvan, nekem mindegy melyik. Mikor tud érte jönni?

Jézus honnan tudja, hogy meg akarom venni a kutyát?

– Bármikor - mondom.

– Délután négy órakor várom.

– Ok – mondom.

Normális vagyok én? Ezen erősen elgondolkodtam, miközben a kutyabolt felé tartottam. Kaja, fésű pelus, ágy stb....

– Húszezer – mondja az eladó, akitől e kellékeket megvásároltam. Itt ismét megkérdőjeleztem az épelméjűségemet.

Húúú jutott eszembe a férjem. Tán meg kéne kérdezni. Hívtam is gyorsan, bár már mindegy.

– Figyu, mit szólnál, ha kutyát tartanánk?

– Már tartunk – mondja kicsit meglepve.

– De a lakásban – mondom.

– Na, ott nem!

– Négyre megyek érte.

Hát nem volt illő az a pár mondat, amit ennyi év házasság után a fejemhez vágott. Megértettem, mert esélyt sem hagytam a nemre.

Lassan fél négy lett. Elindultam a megbeszélt helyre, a kutyáért.

Odaérve kerestem a házat, de nem találtam nevet a kapucsengő alatt.

Hívtam az eladót bosszankodva, közben arra gondoltam, ha netán most borul a kutyás nő sztorija lehet, mérges leszek így a húszezres vásárlás után. Felveték. Hatalmas kutyaugatás, nyüszítés volt a háttérzaj, nem is értettem, hiszen egy tízemeletes ház előtt álltam, ahonnan ez a hang nem jöhetett.

– Mindjárt érkezik, tíz perc – mondja a pasi. Nem itt lakott.

Próbáltam befolyásolni magam addig, hogy még leléphetek, úgyse tudnák kideríteni ki telefonált kutya ügyben, de már késő volt, közben megérkezett. Egy magas Fekete szállt ki a kocsiból és jött felém egy barna kiskutyával.

– Hu, ez is jól kezdődik, – bosszankodtam magamban.

Közben odaért a Fekete.

- Én nem ezt a kutyát kértem – mondom neki.

- Hát én ezt értettem – válaszolja.

Mindegy, gondoltam ez biztos megint egy „jel”. Nekem ez a jó. Elvettem a kutyát, közben rendeztük, amit kellett: kiskönyv, oltások ilyenek.

A kutyusra néztem. Sose gondoltam, hogy egy kutya lehet szimpatikus, és kevésbé szimpatikus. Ő az utóbbihoz tartozott, még egy kicsit sem volt szimpi, de láttam én sem tetszem neki.

Beültünk a kocsiba. Kezdte azzal, hogy megismertetett a meleg kaki fogalmával, mert a kocsit kapásból elintézte. Nem készültem erre, amikor elindultam, gondoltam majd menet közbe lesz időm hozzászokni. Volt nálam egy takaró, nem új, de még nem akartam eldobni. Most már biztos el kell, miután betérittem vele a kocsimban bűzlő „valamit”, amit nem is értettem, hogy a bánatba tudnék úgy bezacskózni, úgy, mint mások, akik már profik ebben.

Ránéztem, a „valami” tulajdonosára. Nem mondom, hogy nem volt aranyos, kapásból azt leszámítva, hogy fiú kutyát végképp nem akartam, de ő az volt. Barna volt, nem fehér. Nem volt az a bájos féloldalas pápaszeme, ami elvárásolva hívogatott az e-mailek között kukucskálva.

– Mi legyen? - kértem őt.

Iszonyú nyüsztésbe kezdett, jelezvén nem vagyok számára én sem szimpatikus.

Tárcsáztam a nagy Feketét.

– Haló – szólt bele.

– Cserélni kéne – mondtam – nem jövünk ki egymással.

– Jó, visszajövök érte, de elhozom előbb a fehéret. Akkor a két pápaszemest? – kérdi.

– Nem – mondtam – az egy pápaszemest. Most mi van ?????

Vártunk. Kiszálltam, mert nem bírtam azt a szemrehányó tekintetet, amit ez a csöpp felém lövellt. Meg hát az a szag, huuu... Vagy félóra eltelt, mire megérkeztek. Kíváncsian vártam, milyen lesz ennyi tortúra után.

Hát nem csalódtam. Egy gyönyörűség csupa báj, mint egy igazi hercegnő. Magamhoz öleltem, kíváncsi voltam, mit szól hozzám.

– Szia, Kedves. Eljössz velem? Mert ha igen hercegnő leszel, meg is van a hozzád illő név, ha tetszik neked. Sziszike. Na, mit szólsz?

És Sziszike farkát csóválva, kezemet nyalogatva meggyőződött, hogy ez a név tetszik neki. Megnéztem a kis könyvét, hogy minden oltása meg van-e, és láss csodát, október tizennegyedikén a születnapomon született. Hú, ez megint ez egy „jel” lehet?

Te Drága Jóistenem, szereztem egy kutyát. Kutyás hölgy lettem!

Hogyan? Hát úgy, hogy semmiképpen nem akartam. Most pedig ő a múzsám, az író társam, velünk alszik, az ágyunkban. Te, most aki olvasod, jól vigyázz, amikor arra gondolsz, hogy SOHA.

Hidd el, döbbenet az a szeretet, ami belőle felénk árad. Nem fogy el. Olyan, mintha mindig a töltőn lenne. Minden mozdulatomat figyeli, mindennel elhalmoz. Ez a kutya egy szeretet-terápia. Feltétel nélküli, bizalommal teli. Megkaptam, hogy megértem, azt, amit eddig elzártam, és nem akartam érteni. Ezt igazán csak így lehet tényleg megérteni, amikor benne vagyunk. Mi ehhez képest a meleg kutya kaki? Jöhet most már az is!

Földi Marcsi vagyok. Nemrégén végeztem el a kreatív írás tanfolyamot, és azóta nincs megállás. Bármi-ről írok, ami megérint, rímekben vagy anélkül. Vidéken élek a természet közelében, feleség és három már felnőtt gyermek édesanyjaként. Így könnyű ihletet meríteni.

-rame-

Kutya és könyv (... meg macska is)

Családunk első és mindmáig egyetlen kutyája és macskája kb. egy évvel ezelőtt, 13 és 14 évesen, költözött el gyors egymásutánban a boldog vadászmezőkre.

Mindketten túl voltak életük fénykorán és az utolsó földi éveikben nemigen zavarták már egymást.

Viszont azzal, hogy egy helyre és közel egy időben távoztak oda, ahol rájuk is az örök ifjúság vár – ahogy talán egyszer majd ránk is - , nagy valószínűséggel ismét kiújulhat köztük a villámló kutya-macska barátság.

Szinte látom, ahogy Tigris macskánk körmei megint Varkocs kutyánk szemeit célozzák, mint régen. És erősen bízom abban, hogy odafent is telepítettek a fenti építők egy-két kerítést, amelyre harcias ragadozónk fölpattanva megóvatja bundáját Varkocs fogaitól.

Varkocs fogai – jut eszembe – egy ízben komoly és mély kapcsolatba kerültek az irodalommal, a könyvvel. Zsenge kiskutya korában sikeresen kiolvasott egy L.L. Lawrence könyvet és rögvést utána egy magyar királyokat bemutató képményfedelű kiadványt is.

Itt – sajnos vagy szerencsére – vége szakadt irodalmi művelődésének, mert ettől kezdve családunk megtanulta a „könyveket magásra” jelszót.

Mivel nálam még ma is játszik a „könyvet nem dobunk szemétre”, fogsorának nyomait még mindig őrzi a két kötet valahol a padláson egy doboz mélyén.

Maradtak tehát mostanra (is) örök barátaim a könyvek, amelyeket már nem veszélyeztet egyetlen házi kedvenc sem.

A könyvek, amelyek lassan beszivárognak a ház minden szegletébe, kinőve a számukra bőkezűen kijelölt helyet a nappaliban, az új könyvespolcot a kissozóban, és még számtalan polcot, zugot, ahol rejtve és kevésbé rejtve titokzatos módon egyre szaporodnak.

Mint ahogy egyre nőnek az egymásra rakott könyvek halmai az éjjeli szekrényemen is. Az, amit mindig ott tartok, amit épp most olvastam ki, amit éppen most vettem, amit éppen most kaptam kölcsön, amit esténként olvasok, és amit ezután olvasni fogok.

Néha megemberelem magam és minimálisra csökkentem a kupacot, de időről időre megint azt veszem észre, hogy nincs hova letenni este a szemüvegemet, mert a könyvek újra felülkerekedtek a renden.

Amióta anyám hathatós, de nem túl szelíd módszereinek segítségével (és némi iskolai behatásra) megtanultam olvasni, folyamatosan olvasok.

Olvastam a konyha sarkában, kivívva az anyagi szigort, mert nem hallottam meg a házi munkára hívó szót. Olvastam a paplan alatt a kihűlő kissozóban az elemlámpára ragasztott apró égő fényénél, miközben nővérem mellettem szuszogott. Olvastam villamoson, buszon, vonaton és a pad alatt a suliban.

És akár hiszitek, akár nem, olvastam vajúdás közben a szülőszoba előtt. Igaz, annak a Vargas Llosa könyvnek a cselekményére soha nem tudtam igazán visszaemlékezni. Annál inkább annak a kedves szülészornak a talányos mosolyára, aki a másnap reggeli vizitre utánam hozta a kötetet.

Ennélfogva valahányszor utazni készülök, külön figyelmet kell fordítanom arra, hogy ne csak elegendő fehéreneműt, de – elvileg elegendő – könyvet is csomagoljak az útra.

Még így is előfordul, hogy néhány nap után az útitársaknál vadászok könyvekre. Hátha van, amit már kiolvastak, vagy amit később akarnak elolvasni, mert az én készletem már kimerült. Én ugyanis nemcsak sokat, hanem meglehetősen gyorsan is olvasok.

Emlékszem, valamikor a 90-es évek elején – amikor angolul is olvasni kezdtem – és néhány hetet Angliában tölthettem, ott tartózkodásom alatt anny

angol nyelvű könyvet sikerült össze vásárolnom – főként persze piacokon és antikváriumokban -, hogy nem merem őket a bőröndömbe csomagolni. Inkább belezsúfoltam mindet a hátizsákomba, amely így súlyosabb lett a bőröndömnél és csak komoly nehézségek árán tudtam felcipelni a repülőre. (Akkoriban még csak a méretét – a súlyát nem – nézték a kézipoggyásznak a londoni repülőtéren.)

Így aztán, amikor nemrégiben olyan szerencse ért, hogy részese lehettem egy csodálatos tengerentúli utazásnak, komoly kihívás előtt álltam. 16 napos út 2x13 órás repülés és a belső repülőjáratok miatt a szokásosnál is kevesebb vihető poggyász.

Bajban voltam erősen!

A modern kor – az elektronika kora – sietett a segítségemre. Kiagyaltam, hogy veszek egy tabletet, amellyel nemcsak a wifi lehetőségeket tudom kihasználni az út során, hanem akár egy kisebb könyvtárat is magammal vihetek poggyász felár nélkül.

Így is történt.

Megvettem, feltöltöttem, magammal vittem, olvastam és közben éreztem, valami nem stimmel. Folyamatos hiányérzettel küszködtem. Nem értettem, mi van velem, de aztán egyszerre csak megvilágosodtam.

Hiába volt az olvasnivaló, a szellemi és lelki táplálék, hiányzott a KÖNYV!

A könyv, amit a kezedbe foghatsz, a könyv, amelynek sajátos, bársonyos, kedves tapintása van, a könyv, amelynek borítója hívogat és csodákat ígér, a könyv, amely az éjjeliszekrényeden várja, hogy kinyisd.

A KÖNYV, a megunhatatlan barát.

Annyira hiányzott, hogy már annak is örültem volna, ha a Varkocs rágta, kissé nyálmaradványos, foszladozó, de igazi papírilatú könyvek valamelyikét a kezembe foghatom.

Melinda már kora gyermekkorától kezdve elköteleződött az olvasás iránt, kis késéssel pedig az írást is felfedezte egy sikerült általános iskolai fogalmazás kapcsán. Azóta számtalan okból ír. Hivatalból, erős felindulásból - fájdalomból, örömből -, események kapcsán és időtöltésből, meg csak úgy.

Szabó Ágnes: Álom vagy valóság?

...és a nő ott állt a könyvtárszobában. Boldogan és furcsa mosollyal az arcán. Hát mégis megcsinálta, mégis kiérdemelte a kis szabadságot, a mindent jelentő egyedüllétet.

Lépett egyet, majd remegő keze elindult a polcon lévő könyvek felé. A levegőbe nyújtva karját érezte a pillanat varázsát, tette nagyszerűségét.

Áhítattal simította végig a színes borítókat csak élvezve az érintés boldogságát. A remény illatát érezte maga körül, hogy talán ma, talán most ebben a kevés percben meglesz az az egy, amire szüksége van...

Tudta, hogy nincs sok ideje...

Gyorsan kell választania. Ki tudja, mikor lesz megint ekkora esélye. Meglátni azt a könyvet, amiben meglelheti a választ.

Már sokan és sokszor próbálták, de vagy rosszul döntöttek, vagy lassúak voltak. Most övé ismét a lehetőség! Jól akarja csinálni. Beleadva teljes tudását, minden tapasztalatát. S a reményét, hogy nem kell abba a szempárba még egyszer belenéznie.

Így habzsolva a betűket olvasni kezdte a címeket egymás után...

Aztán az írók neveit...

Tudta, hogy a könyvek sorrendje, színe és nagysága a tartalmuktól függetlenül napról napra változik megnehezítve ezzel az olvasni akaró helyzetét. Most is ezt tapasztalta, megdöbben, pedig tudta, s készült is rá. És mégis...

A korábbi órák jól megtervezett precízisége odalett. Fokozatosan vette át lelke a boldogság örömét, hogy a könyvespolc előtt áll, s vele szemben a mérhetet-

len mennyiségű könyv rá vár, csak rá vár. Így megadta magának a lehetőséget, hogy megélje ezt a röpke pillanatot. Klasszikust? Szerelmest? Sci-fit vagy verseskötetet válasszon?

Régen, még akkor, amikor szabad volt, akkor sokat és sokfélét olvasott. Kezébe vette először a soron következő könyvet, megsimogatta a borítóját, aztán elolvasta a hátulját. Ezután, és csak ezután nyitotta ki, s forgatta végig a lapokat beszívva mélyre teste minden kicsi zugába annak éteri illatát. Mindig megismételte ezt a műveletet legalább kétszer-háromszor, majd komótosan elhelyezve kezei között a kincset belevetette magát a történetbe... De most, jaj, most egészen más okból kell könyvet választania! S mennyi időt elvesztett a szentimentális emlékezéssel.

Alig két perc múlt el, hogy elkalandozott, s úgy tehetett, mintha bármit lehetne a polcról.

Hirtelen azonban megérezte lelke remegését, hogy az idő elfogyott, már megint elfogyott, mert a könyvek szelleme ismét közeleg felé.

S huss? Vége volt mindennek, mert abban a pillanatban, ahogy széleseben száguldó gondolatai felidéztek a félelmetest, az már a polcon ült biztos pózban: a Fekete Ór teljes valóságában!

Szemei világító fénynyalábjaikat a könyvet választó nő ujjaira vetette. Mereven, sötéten, kérlelhetetlenül, majd körmeit hosszúra kiengedve, teljes készenléti állapotban.

A nő tudta, hogy elkésett!

Megint nem sikerült! Ma sem választhat! Ma sem lesz olvasnivalója!

Ma sem lett vége!

De miért is fontos ez neki ennyire? Tette fel magának a lelkét gyötrő örök kérdést nem meglelve a szabadító választ, amikor is...

Izzadságtól csatakos testtel ült fel az ágyában. Hirtelen azt sem tudta, hol van. Még mindig álmodik, vagy ez már a valóság? Aztán lenézett az ölébe, ahol az 5 hónapos koromfekete kiscica ernyedten, békésen és dorombolva aludt. A

lánya cicája, Mia. Megnyugodva végigsimította az ártatlan állatot, s közben pillantása a könyvespolcra tévedt, arra a furcsa, vakus fotóra a cicáról.

S ekkor újra kirázta a hideg: Álomvalóság - betűzte a fotó mögötti ragyogó borítású könyv gerincén!

S ebben a pillanatban a cica felébredve hosszú körmeit a nő keze felé nyújtotta...

Szabó Ágnes - Magyartanár és táncpedagógus vagyok, ekként is dolgozom már több évtizede. Így kicsik és nagyok által is rálátok a világra. Hogy tetszik-e? Nem mindig, de kezemben a tanárságom, így a szó erejével és hatásával lehetőségem van terelgetni az általam járt „Sárgaköves Út”-ra a kíváncsi Kék Madár keresőket! Talán a rövid írásaimat és az interjú kötetemet olvasók között is lelek útitársra!

Tina Markus: Hűség

Álmodott. Álmában fiatalabb volt, és a lány is éppen hogy csak kilépett a kamaskorból. Némán zihálva futottak ki az erdőből, a magas fűvű rétre, ahol furcsa kergetőzésbe kezdtek. A lány nevetve bukott le a virágok közé, és neki minden érzékét össze kellett szednie, hogy megtalálja, de amikor már majdnem elérte, az felpattant a bozótból, és futott tovább. Bár könnyűszerrel utolérhette volna, hagyta, hadd' meneküljön. Teljes szívükkel élvezték a fogócskát. Vadászat volt ez, és játék, no meg persze valami más, új, és izgalmas hajsza.

Aztán a lány - szándékosan vagy véletlenül? - egyszer csak elbotlott, s ő ott találta magát, ahogy összegabalyodva gurultak az illatos fűben. Ő állt talpra először, és végigmérte a lányt. Pontosan hallotta szíve szapora lüktetését, látta kitágult pupilláit, érezte édes szagát.

A lány kinyújtotta a kezét, és végigsimított az arcán. Aztán nem állt meg, háttározottan cirógatta végig a fülét, a nyakát, erőteljes simítása végigkúszott a hátán. Nem bírta tovább magával, lefeküdt a hátára. A lány pedig izgatott mosollyal ült le mellé, és folytatta a játékot.

Általában ő irányított, nem szerette, ha kivették a kezéből a vezetést, de most minden más volt. Tudta, hogy ebben a lányban megbízhat, hogy soha nem ártana neki, mint ahogy ő maga is kész lett volna bármire érte. Megadóan sóhajtott, ahogy a kecses ujjak beletúrta a szőrébe a hasán. Szemét lehunyta, és engedte, hogy a lány azt tegyen vele, amit csak akar.

Lába alatt parkettát érzett, ahogy az álom hirtelen új helyszínre dobta. A másik világban volt, egy sötét szobában. Az összes fényt az ablakon bevilágító telihold jelentette. Az asszony ott feküdt előtte, nyugodtan aludt az ágyában. Közelebb ment, hogy szemügyre vehesse őt. Tudta, ez most más, varázslatos

álom. Tudta, hogy ott, messze valahol most valóban alszik az asszony, és ha szeretné, akár szólhatna is hozzá.

De nem nyitotta a száját, csak nézte a fehér párnán szétterülő vörös haját, a kislányosan huncut szeplőket. A szem körül a szarkalábakat, amit a sok mosolygás rajzolt az arcra az évek során. A még mindig piros ajkat, ami mellé a dac karcolt egy pár ráncot.

Most elhívhatná. Csak szólnia kéne. Arcát belesimította az alvó asszony tenyerébe. Egy pillanatra érezni akarta magán azt a kezet, de tudta, hogy nem fogja felébreszteni. Mindenét odaadta volna neki, és soha nem vette volna rá olyasmire, ami veszélybe sodorná. Márpedig most nem biztonságos odaát.

Hátrébb lépett, tekintetét a teliholdra szegezte, majd egy ugrással távozott a bezárt ablakon keresztül.

Egy pillanat alatt ébredt fel, nem volt átmenet az álom és a valóság között. Felállt, és megrázta magát, majd végigpillantott a kis falkán. Ordas, Kopó, Féreg és Kölyök békésen aludtak, Szürke egy kicsit messzebb őrködött. A tapasztalt szuka meghallotta, ahogy felkelt, felé nézett, kissé meglendítette farkát, és lejjebb hajtotta a fejét. Megértette a szavak nélküli hívást, Farkas csöndben sétált mellé, és leült. Tekintete a hajnali szürkéséget túlragyogó teliholdra esett.

- Nyugtalanul aludtál. - állapította meg Szürke.
- Itt minden rendben? - váltott témát Farkas.
- A szomszéd dombon mozgolódnak. De még messze vannak a mi területünk-től.
- Akkor hát ma lesz az összecsapás.
- Próbálj meg még pihenni.
- Rendben.

Farkas inai megfeszültek, majd fejét mellső mancsára hajtotta. Tudta, hogy már nem fog visszaaludni, de a harc előtt még szüksége volt egy kis pihenőre.

Éppen lehunyta volna a szemét, amikor a hátuk mögül éles kürt harsant. Az egész falka egy szempillantás alatt pattant fel, orrukát a magasba emelve kémleltek körbe.

- Mmmmi ez? - morgott Ordas.

- Még nem tudjuk. - Farkas igyekezett higgadtan válaszolni, de érezte, ahogy a hátán megfeszülő izmok minden szőrszálát felemelik, és ereiben gyorsabban lüktetett a vér.

- Hogy őrködött ez? - Ordas kivillantotta fogát, ahogy Szürke felé bökött a fejével.

- Szél felől jöttek, hangtalan. - Szürke lehajtotta a fejét, ahogy próbált elcsípni egy szellőt, egy jelet, bármit, ami az ellenség erejéről árulkodott volna.

Nem kellett sokáig találgatniuk. A domb tetején, a felkelő nappal szemben fehér csuklyás emberek tűntek fel. Kezükből pajszt tartottak, a nap fénye pedig olyan vakítóan csillant meg a fényes szerszámokon, hogy a farkasoknak félre kellett kapni a tekintetüket. Kardjukkal a páncélt ütötték-verték, így csaptak akkora zajt, hogy a rigók és a cinkék mind riadtan hagyták abba hajnali éneküket, és félve reppentek a magasba. Csak a szarkák kísérték őket lelkesen cserregve.

- Hajtóvadászat. Ne dőljetek be nekik. - Farkas a bokrok közé próbálta vezetni falkáját.

- Ne dőljünk be? Mégis hogy érted ezt? Ezek mindjárt itt vannak! - Féreg hangja magas nyüszítésbe csapott át, ahogy behúzott farokkal követte a falkavezért. Farkas félt, hogy társa kiereszti a hangját, és elárulja a búvóhelyüket.

- Csak lapulj meg. Csöndben! - villant rá a szeme.

Ekkor a szomszédos dombról is felhangzott a pajszok zörgése, amit az emberek hujjogása követett.

- Lapuljunk? Farkas, ezek körbevettek! - Ordas összeszűkül szemmel méreggette társát.

- Elmehetnek még mellettünk.

- Mert megint rád hallgattunk. - Ordas mélyről morgott. - Rád, aki emberekkel barátkozik! Aki ahhoz is gyenge, hogy felfaljon egy kislányt! Csak szólj, én bármikor segítek, ha éles fog kell! De itt meglapulni nem fogok!

- Elhallgass! - Farkas szembefordult társával. Morogva kerülgették egymást.

- Hagyjátok abba! - Szürke vakkantott feléjük. - Ezt nem most kellene lejátszanotok!

A fehér köpenyesek ricsaja egyre közelebből zengett.

- Melyik csapatnak támadjunk neki? - Szürke tanácstalanul téblábolt a két erős hím körül.

Farkas égnek emelte orrát, ahogy az ellenség erejét próbálta még egyszer felmérni. Aztán végignézett a falkán. Ordas, Szürke és ő jó erőben volt, de nem tudta, mennyire tudnak együtt dolgozni. Kölyök még soha nem vett részt harcban, Féreg pedig nem a harci teljesítményéről volt híres.

- Egyiknek se.

- Meghunyászkodsz? Hagyod, hogy úgy tartsanak, mint a kutyájukat, mi? - Ordas szemében valódi felháborodás villant. - Hát én inkább halok meg szabadon!

- Várj! - Farkas már olyan hangosan vakkantott, hogy a hajtók is biztosan meghallották, de szükség is volt arra, hogy túlharsogja a lármájukat.

- Együtt nem boldogulhatunk. De ha szétszóródunk, oldalt még elinalhatunk előlük.

Szürke egy rövid vakkantással jelezte, hogy egyetért, Féreg szeme már a menekülő utat kutatta a lombok alján. Ordas megdöbbenve nézett Farkasra.

- Különválunk?

- Igen.

- Gyöngé vagy. Nem vagy többé a farka vezére.
- De életben maradunk.
- Ordas elvigyorodott.
- Még találkozunk! - egy pillanat alatt tűnt el a bozótban.
- Viszlát, főnök! - Féreg magas hangja tisztán hallatszott a közelgő hajtók zajában is.
- Vigyázz magadra! - Szürke csak ennyit mondott. Kölyök még mindig ott állt, és tanácstalanul nézett Farkasra. Az szembe fordult vele, és felhúzott ínnyel morgott rá.
- Mire vársz még? Kotródj, hogy mentsd az életed!
- De a farka...
- A farkának vége!

Kölyök behúzta a farkát, ahogy az erősebb hím fenyegetően feléje fordult, és eloldalazott.

Farkas egyedül maradt. Egy pillanatra behunyta a szemét, elképzelte, ahogy öt ujj beletúr a szőrébe, ahogy egy tenyér határozottan végigsimít a hátán.

- Érted. - morogta maga elé, és nekivágott az életéért folyó, magányos hajszának.

Tina Markus vagyok, a talentummobile.hu állandó mese- és ifjúsági szerzője. Már megjelent Adventi Mesék című mesekalendáriumom, amely a legkisebbeket szólítja meg. Nincs kutyám, de beleszerettem legutóbbi történetem egyik szereplőjébe, Farkasba, aki igazán hűséges társ, ugyanakkor végtelenül szabad személyiség. Remélem, Téged is elvárászol!

Gacov Katalin: Betti és Brúnó

Brúnó egy szeles őszi napon a parkban sétált, amikor akkora lendülettel futott el mellette valaki, hogy kilökte a kezéből a kávéspoharat.

- Azt a kutyaúrstenit! Nem tud figyelni! – kiabált az elsuhanó alak után.

Betti a hangra megfordult, majd látva a férfi kávé ruháját, rájött, hogy a kiabálás neki szólt.

A francba, még ez is! Éppen csak kiszaladt ebédidőben egy kis friss levegőt szívni, az ebédjét is kutya futtában kapta be, most meg nem ér vissza az irodába, e miatt a szőrös képű fickó miatt. Benne lesz a kutyaszorítóban, ha a főnöke észreveszi, hogy még nem küldte el a beszámolót. Pont most, amikor az állása olyan bizonytalan, mint a kutya vacsorája.

- Ne haragudjon, véletlen volt. Itt egy papír zsebkendő – lépett közelebb a magas, fekete hajú férfihoz. Micsoda hűségese kutya tekintet! El tudnám viselni, ahogy végigsimogatja meztelen testemet - futott át Betti agyán a gondolat, ahogy egymás szemébe néztek.

Brúnó csak bámulta Betti csokoládébarna szemeit, alig tudott elszakadni tőle.

- De kutya hideg van, nem ülünk be valahová egy kávéra?

- Jó lenne, de rohannom kell, a főnököm így is morogni fog, amiért kések.

- Oké, de jön eggyel! – mutatott csibészesen mosolyogva az üres kávéspohárra Brúnó.

- Maga olyan kitartó, mint egy bulldog, mi? Hívjon fel! – nyomta nevetve a pasi kezébe névjegykártyáját.

Brúnó először nem akarta felhívni, nem volt az a fajta, aki csak úgy felszed nőket az utcán, de végül nem tudta kivárni a másnapot sem, még este telefonált.

- Olyan kutyául érzem magam kávé nélkül, kérem, igyon egyet velem reggel!
– hallotta Betti a mély, dörmögő hangot.

- Egye fene – adta be a derekát a nő, miközben látta maga előtt az izmos idegent.

Mi ütött belém? - morfondírozott.

- Nem is az esetem ez a pasi, mégsem tudom kiverni a fejből, pedig olyan kócos, mint egy pulikutya, – hadarta egy szuszra barátnőjének, akit rögtön azután hívott, hogy igent mondott a randira.

- Azért várjuk ki a végét. Légy résen, az mindig gyanús, ha egy pasi pincsikutyaként lohol a nyomodban.

Betti olyan éber volt, mint egy kopó, mégsem tudott hibát felfedezni Brúnóban. Randi randit követett, és a lány úgy érezte, megtalálta Őt.

Hamarosan a barátnőinek is bemutatta, mint minden eddigi pasiját. Jól telt az este, Brúnó nagyvonalú volt, mindent ő fizetett, és a lányok ezt kihasználva hajnalig rendelték a koktélokot.

- Mit szóltok, milyen? – faggatta Betti a többieket, amikor a barátja kiment a mosdóba.

- Jó fejnek tűnik. – kezdte Böbe.

- És milyen jóképű – folytatta Klári

- És még pénze is van. De azért van benne valami fura. Nem is tudom, csak... - harapta el a mondat végét Magdi, mert közben Brúnó visszaért az asztalukhoz.

Betti elkomorodott, nyugtalanná vált. Alig várta, hogy másnap eljőjön a férfi lakásáról, és átmehessen Magdihoz.

- Mégis hogy értetted, hogy furá? - szegezte szőke barátnőjének a kérdést.
- Nem is tudom, olyan más. Nem a mi kutyánk kölyke.
- Ugyan már, csak azért más, mert vidékről való. Ott nem olyanok a férfiak, mint itt Pesten.
- Hát, te tudod. Engem biztos idegesítene, hogy egy pasi úgy tapad hozzám, mint kutyaszar a cipőtalphoz.
- Nem is tapad! – tiltakozott Betti, de közben megszólalt táskájában a mobilja.
- Na, ugye mondtam! – mosolygott győztesen Magdi.

Bettit eddig nem zavarta, hogy Brúnó naponta többször hívja. Sőt, kifejezetten tetszett neki, hogy törődik vele a srác. De most valahogy ingerült lett a hívástól.

- Mi van már megint? - morrant bele a telefonba.
- Rosszkor hívlak? Bocsánat, csak azt akartam kérdezni, minden rendben van-e? Olyan gyorsan eltűntél reggel.
- Aha, minden oké, de most dolgom van. Majd később beszélünk. Szia! – haddarta egy szuszra, majd kinyomta a telefont.

Ettől kezdve valahogy minden megváltozott, már nem tudott olyan felhőtlenül a fiúval lenni. Szavait, tetteit elemezte, ha bármi konfliktusuk volt, a barátnők mindig tudtak valamit mondani, amitől Brúnó értéke egyre csökkent Betti szemében.

- Képzeljétek, azt akarja, hogy költözzünk össze, hát nem romantikus?- lelendezett egy nap a többieknek.
- Szerintem inkább kényelmes. Ketten osztotok a költségeken – kezdte Böbe.
- És még főzől is rá. Tiszta haszon – jegyezte meg Klári.
- Hát, nem is tudom, én a helyedben nem adnám fel az önállóságom. De te tudod. – mondta Magdi.

Betti nem költözött oda, kifogásokat talált ki a lemondhatatlan albérletéről, mert nem akarta bevallani, hogy megváltozott a véleménye.

Brúnó továbbra is imádta barátnőjét, újabb és újabb dolgokat eszelt ki, hogy a kapcsolatukat olyan felhőtlené tegye, mint az elején volt, de hiába. A lány megváltozott, kezdett eltávolodni. Volt, hogy a telefont sem vette fel, és órák múlva hívta vissza. Egy idő után a férfinak nem volt már kedve hívni. A találkozások megritkultak, végül szakítottak.

Végre, szabad vagyok, lélegzett fel, amikor szombat este nem kellett megbeszélni senkivel, hogy mi lesz a program. Csak ment a csajokkal, ahogy azt még Brúnó előtt tette. Ült az asztalnál, nézte a füstös bárban a részeg vendégeket, hallgatta, ahogy az egyre ittasabbá váló társai kritizálnak, leszólnak mindenkire.

Mit keresek én itt? - ébredt rá hirtelen. Bánta már, mint a kutya, amelyik hetet kölykezett, hogy a barátnőire hallgatott.

Gacov Katalin, író, könyvtáros, gondolkodásmód tanácsadó. Írásaival utat mutat, erőt ad és lendületben tart. Hitvallása: A sült galamb odaégett, arra hiába vársz! Olvass és változtass, ha jobbra vágysz!

Horváth Éva Mária

Nem élhetek kutya nélkül

Ahhoz képest, hogy gyerekként nagyon féltém a kutyáktól, egész szép karriert futottam be ezen a téren.

Az első kutya, akivel meg kellett volna ismerkednem, egy farkaskutya volt, akit édesanyám hozott haza harmadik emeleti lakásunkba. Szegény kutyus a spejzba zárva várta a nagy találkozást, míg anyám hazahozott minket az iskolából.

Hoztam nektek egy meglepetést – mondta – és kinyitotta a spejz ajtaját. A kutya kiszaladt, ugrott volna ránk, én meg sikítózva szaladtam a menedéket jelentő szobába. Egy hétig tartott a hiábavaló próbálkozás, nem tudtunk megbarátkozni a kutyával.

A következő kutyás élményem a nagymamámnál történt. Az iskolai szünetben nyaraltam nála a somogyi kisvárosban. Volt ott minden: virágos és gyümölcsös kert, mindenféle háziállat a szárnyasoktól a disznóig. Igazi földi paradicsom egy városi gyerek számára.

Kutya csak a szomszédban volt, és jó magas kerítés húzódott közöttünk. Jól megtermett, békés kuvasz volt, érdeklődve sündörgött a kerítéshez ahányszor megjelentem az udvaron, de én igyekeztem a lehető legnagyobb távolságot tartani tőle. Ez a kutya sokkal nagyobb volt nálam, így nem csoda, ha tartottam a találkozástól.

Más volt a helyzet az utcán. Mikor vittük a szakajtóban a kenyeret a pékhez, vagy vásárolni mentünk a piacra, végig kellett menni a hosszú, keskeny járdán, elhaladva egy tucat, a kerítést dühösen ostromló és eszeveszetten ugató

kutya előtt. Minden út egy rémálom volt, annyira félttem. Végül meggyőztem nagyanyámat, menjen egyedül a pékhez, én megvárom otthon.

Így hát otthon maradtam, a mama rám zárta az ajtót, hogy biztonságban legyek. Egy darabig egész jól bírtam egyedül, de aztán borzalmas felfedezést tettem. A konyhaajtó felső szellőző ablaka nyitva volt. Leültem a földre, szemeimet a nyitott, jó két méter magasan lévő ablakra szegeztem, és remegtem a félelemtől. Arra gondoltam, mi történne, ha a szomszéd kutya beugrana az ablakon. Mire nagyanyám hazaért már tiszta ideg voltam. Nagyapám is hazajött, neki sikerült kicsalni a kertbe. És akkor történt valami, ami egyszer s mindenkorra véget vetett a kutyáktól való rettegésemnek.

A szomszéd kutyája úgy döntött, hogy ideje közelebbről megismerkednünk. Az egyik bokor mögött kibontotta a kerítést, szép csendben a hátam mögé somfordált, és megnyalta a kezem. Én természetesen sikítva ugrottam nagyapám nyakába, aki ugyanazzal a lendülettel amivel elkapott, ráültetett a kutya hátára. Nem bánt ez! Ne félj tőle! – mondta. És én többet nem félttem egyetlen kutyától sem.

Teltek – múltak az évek. Én sokat tanultam, sokat dolgoztam, volt hogy egyszerre három állásban is, szinte sosem voltam otthon. Így szóba sem került, hogy bármilyen állatot tarthatnék. De mindig szívesen fogadtam, ha idegen kutyák akartak megismerkedni velem.

Azután családom lett és két lányom, akik imádták az állatokat. Így először két csodás tengeri malacunk, majd két teknősünk lett, végül jött a következő szint: kutyát szeretnénk!

Szigorúan tudományos alapon megkezdtük a felkészülést a kutyatartásra. Kertünk már volt, lakásunk viszont kicsi, így eleve csak a szabadban tartható kutyákról lehetett szó. Beszereztünk néhány könyvet: meg kellett tanulnunk, hogyan kell kutyát tartani, és az egyes fajtáknak mi a jellegzetes tulajdonsága. Én a praktikus dolgokat figyeltem a lányok leginkább a képeket.

Mégsem ezek alapján döntöttünk, győztek a filmekben látott kedvencek: Lessie vagy Poldi legyen! Sikerült két kényes kutyafajtát választanunk, de ezt akkor még nem tudtuk.

Az ember azt gondolná, hogy 6-8 éves lányok kisebb testű kutyát választanak, de nem! Ha kutya, akkor legyen igazi! Nem holmi ölbevaló díszkutyát, hanem szép, nagy és erőt mutató állatot akartak, aki méltó társa lehet igényes gazdáinak. Így nálunk a kutya 50 cm-es marmagasságnál kezdődött. A többi a földszintes kategóriába került.

Poldi szép a dalmata volt, a 101 kiskutya egyike is lehetett volna. Régi gazdái engedetlensége miatt váltak meg tőle. Én inkább önfejűnek találtam, de jól megvoltunk vele. A lányok etették és sétáltatták, büszkén vonultak vele. Mi megszerettük, de a szomszédunk nem tudta elviselni. Mivel mi nem akartuk a kutyát továbbadni, ő megoldotta a problémáját, távollétünkben kiengedte és elkergette az állatot. A kutya világgá szaladt.

Mint hónapokkal később kiderült, a világ vége tőlünk négy utcával lejjebb volt. Egy idős házaspár találta meg és befogadta. Mire megtaláltuk a hirdetést a kutya már megszokott náluk, így nem bolygattuk. A bűnös szomszéd pedig kiérdemelte a gonosz boszorka címet. Természetesen szó sem volt arról, hogy többé nem tartunk kutyát.

Lessie, a filmbelihez tökéletesen hasonlító Collie, kölyökként került hozzánk. A fonyódi piacon leltek rá a lányok. Nem volt olyan piacnap a nyári szünetben, amikor ne töltöttek volna legalább egy órát azzal, hogy a kölyökkutya kínálatot átnézzék. Minden héten haza akartak hozni egy kutyát. Egy hónap múlva elmentünk a colliért, egy távoli somogyi zsákfaluba, szó szerint a világ végéről hoztuk el.

A lányok azonnal bemutatták Lessiet a barátaiknak. A balatonparti korzón végig vonulva láttukra az ismeretlenek is kiszaladtak a kertekből, meg kellett

nézni közelebbről ezt a tüneményt. Igazi szépségkirálynő volt, és úgy is viselkedett. Fejét magasan tartva, méltóságteljesen vonult, bármerre járt.

Eltelt a nyár, hazamentünk, és Lessie birtokba vette a kertet. A szomszéd megbékélt, tudomásul vette, hogy Lessie a családhoz tartozik.

Teltek az évek, nőttek a lányok és a kutya is. Mi kinőttük a lakást, ezért álmaink házának keresésébe fogtunk. Önálló házat akartunk, több szobával, nagy kerttel, jó levegővel, elérhető áron. Érden találtuk meg, így kiköltöztünk a fővárosból.

Mindenki boldog volt, csak Lessie nem találta helyét az új környezetben. Itt minden háznál volt 1-2 kutya, így bárhová mentünk vad ugatással jelezték, hogy itt vannak az idegenek. De Lessie ennél is rosszabbul viselte a viharokat. Végül a szilveszteri petárdázás volt az utolsó csepp a pohárban, ő is világgá szaladt. Aki megtalálta, biztosan nagyon örült neki, nekünk nem sikerült rálelni, ő meg nem talált haza. Megsirattuk, de nem maradtunk kutya nélkül. Tavaszra már két új kutyánk is volt.

Fajtiszta kutyák helyett most keverékekkel próbálkoztunk, és nem bántuk meg. Ezekkel a kutyákkal egészen más lett a kapcsolatunk. Talán azért mert párban voltak, talán már mi is érettebbek, tapasztaltabbak lettünk, és jobban értettük, sőt beszéltük a kutyák nyelvét? Nem tudom, de ezek a kutyák mindnyájunkhoz ezer szállal kötődtek.

Sly, a fekete szibériai husky és malamut keveréke kölyökként került hozzánk, és azonnal a család kedvence lett. Pár hónappal később egy fővárosi aluljáróban belebotlottam a hófehér golden és kuvasz keverékeként született Angiebe, és nem tudtam ellenállni neki. Így lett két kutyánk, és a két kutya egy pár.

Nagyon szerették egymást, figyeltek, és vigyáztak egymásra. Mi meg őket figyeltük, a gyengéd kapcsolatukat, és ez a gyengédség a velünk való kommunikációban is megnyilvánult. Félzavakból is megértettük egymást, akarom mondani jelzésekből, mozdulatokból.

Sly a közeli kiserdőben esténként kiszaladgálta magát, kellett neki a távolság a repülési sebesség eléréséhez. A kerítés számára sosem volt akadály, időnként meglátogatta a szomszédokat, begyűjtötte a száraz kenyereket. Bár nagyon jámbor volt, aki nem ismerte félt tőle. Amikor mellső lábát a vállamra tette nagyon finoman, szinte alig érintve, magasabb volt nálam. A 70 kilójával fel is dönthetett volna, de vigyázott, nehogy bajom essen.

Angie kilenc gyönyörű kölyköt hozott világra, egy fekete, a többi hófehér lett. A szülést olyan csendesen, nyugodtan, magától értetődően élte meg, hogy az már eleve egy óriási élmény volt. Mindegyik kölyök egészséges és gyönyörű lett. Nemhiába mondják: a szerelem gyerekek is mindig gyönyörűek.

Az állatorvos, aki mellékesen tenyésztő is, felelőtlennek tartott, hogy nem ivartalanítottam a kutyákat. Borzalmas korcsok lesznek, - így ijesztgetett. De amikor meglátta a kölyköket, bocsánatot kért. Én csak azt szerettem volna, ha a kutyáink teljes életet élnek, márpedig család nélkül nem teljes semmilyen élet.

Múltak az évek, a lányok kirepültek, a kutyák sem lettek fiatalabbak. Slynak 14 évesen, ami megfelel egy 98 éves ember korának, elege lett a földi létből. Lehetetlen helyekre mászott be, ahonnan egyedül nem tudott szabadulni, megpróbálta magát elásni, és elkergette maga mellől Angiet is. Nem nyúlt az ételhez, a korábban elmaradhatatlan száraz kenyér sem érdekelte.

Egyszóval Sly el akart menni. Elbúcsúztunk tőle, megsirattuk. Angie már korábban megtette ezt, az első határozott morgást követően többet nem próbálkozott a közeledéssel. Egyedül maradt, nem volt többé társa, akivel meg-

osztotta életét. Lelassult, egyre kevesebbet törődött magával és a környezeteivel. Kellett egy társ!

Sokan azt vallják, hogy a szeretett kedvenc elvesztése után már nem akarnak újabb állatot. De az élet megy tovább, nem ragadhatunk a múltban, tovább kell lépni. Így találtunk Anginek és magunknak is egy újabb társat. Bár korábban eldöntöttük, hogy kan kutya nem kell, mégis az lett. Egy barátunk költözés miatt keresett új gazdát Darvinnak.

Az afrikai oroszlánkutya imádta gazdáját, akivel nagyon bensőséges kapcsolata volt. Így az elválást nagyon fájalmasnak élte meg. Szó szerint szétrágta a fakerítést, a világ végére is elment volna utána. Nem volt ismeretlen számára az elválás, elhagyás élménye, hiszen barátunk egy telepről hozta ki három évvel korábban.

A két kutya hamar megszokta egymást. Angie megmutatta neki a kertet, rá-mordult, ha tilos helyre tévedt. Darwin szófogadóan követte a házigazdát, aki anyáskodóan oktatta a szokásokra. Amint megszokta új környezetét Darwin szinte észrevétlenül átvette az irányítást. Elvégre ő a férfi! Anginek határozottan jót tett az új társ, sokkal élénkebb, vidámabb lett.

Ránk is frissítően hat Darwin a társasága. A játékok egyszerre két labdával, a sprintelések, a félrehajtott fejjel előadott kérések, vagy finom átkarolások. Átszellemült, olvadó tekintete jelzi, hogy imád velünk lenni, és mi sem tudnánk már megválni tőle.

Már négy éve van velünk. Tavaly Angie is elment. Újabbán éjszakánként néha hallom azt az elnyújtott, szinte síró ugatást. Vajon ő az, vagy valaki más? Lehet, hogy neki is hiányzik egy társ? Szerintem rövidesen ismét belebotlok egy új kutyába.... A lányom hétvégén menhelyi kutyákat sétáltat...

Horváth Éva Mária - Legtöbben idegenvezetőként, vagy olasz utazási irodákban találkozhattak vele. Tanárként gimnazistákat, idegenvezetőket képzett és csökkentlátó fiatalok beilleszkedését segítette . Jelenleg pénzügyi tanácsadással foglalkozik. Írásait még kevesen ismerik.

Kate Lynn

Könyv, kutya, ember

A kulcs elfordult a zárban, az ajtót lassan nyitottam. Tudtam, hogy ott áll mögöttem Ő. Már várt rám. Valami azonban megváltozott. Rögtön tudtam, hogy baj van. Ábrázatáról ordított a büntudat. Becsuktam az ajtót, beljebb léptem. Nem engedte, hogy továbbhaladjak, utamat állta, szívszaggató mélységűt sóhajtott. Ekkor már tudtam, hogy valami olyat rejteget előlem, aminek nagyon nem fogok örülni. Torlaszt képezett előttem, hogy ne tudjak beljebb haladni addig, míg el nem mondta saját álláspontját. Szemembe nézett és én meleg tekintetű, barna gombszeméből kiolvastam mi történt. Hallgattam néma vallomását.

- Ne haragudj. Tényleg! Elveszítettem a fejemet! Tudom nem lett volna szabad... De csak pöffeszkedett a kanapén és vigyorgott. Gúnyolt is! Azt mondta jobban szereted őt, hiszen több időt töltesz vele, mint velem. Sőt még az ágyadat is vele osztod meg! Eleinte ügyet sem vettem rá. Próbáltam figyelmen kívül hagyni, elfoglaltam magam. Aztán egyre többször tévedt a tekintetem felé. Mindvégig maró gúnyal nézett vissza rám, beleordította az arcomba, hogy nem szeretsz. Ellen akartam állni a csábításnak, hogy letöröljem azt az ostoba vigyort a képéről. Aztán századszorra is a képembe vágta, hogy semmit sem jelentek neked! Elöntötte az agyam a vörös köd, már nem voltam ura cselekedeteimnek. A féltékenység szörnyet csinált belőlem! Hörgöve ugrottam neki, téptem, martam, fojtogattam. Azt akartam, hogy hallgasson el örökre, hogy ne gúnyolhasson többet. Én voltam a vadász, ő pedig az üzött vad, a préda. Őrjöngtem, teljesen kivetkőztem önmagamból, az ösztöneim uraltak teljesen. Nem tudom mennyi idő telhetett el, mire felszállt a köd az agyamról. A dühöm teljesen elpárolgott. Addigra azonban már késő volt. Arra eszméltem, hogy megöltem őt. Élettelen darabjai hevertek körülöt-

tem. Próbáltam újraéleszteni, összerakni, sikertelenül. Felfogtam, hogy mit tettem! Teljesen kétségbe estem, hiszen tudtam mennyire haragszol majd. Megérdemlem! Azt azonban tudnod, kell, hogy Te tetted ezt velem! Miattad lettem szörny, mert őt jobban szeretted, mint engem!

Mélyet sóhajtottam, felegyenesedtem. Félve léptem a nappaliba, Ő szorosan a nyomomban lépkedett, leszegett fejjel. Félttem a látványtól, nem tudtam mi fogad. Félelmem nem volt alaptalan. A nappaliba érve megpillantottam kedvenc könyvem apró cafatokra tépett darabjait, szerteszórva a szőnyegen. Elgyötörtén térdre rogytam és próbáltam összeszedni, összeilleszteni a szétmarcangolt lapokat. Nehezen pótolható darab, már nem lehet kapni, talán antikváriumból be tudom szerezni. Apró cafatokra tépte, hogy biztosan megszabaduljon tőle. Magamra voltam dühös. Minek hagytam a kanapén?! Miért nem vittem el sétálni őt tegnap és tegnapelőtt?! Csoda, hogy mérges rám?! Jó, de akkor miért a könyvemen torolta meg?! Miért, miért, miért? Azért, mert tudja, hogy ez fáj nekem. Azért, mert riválist látott a könyvben. Hiszen én voltam az, aki a napokban többször is elhajtottam azzal a felkiáltással, hogy mindjárt, csak még a következő fejezetet elolvasom. Aztán persze a következőből még egy lett és még egy, meg még egy, egészen addig, míg ránk sötétedett. A lelkiismeretem szitává furdalt. A két legjobb barátom nem fért meg egymás mellett, a féltékenység közékük állt. Én álltam közékük.

Sóhajtvá összetakarítottam könyvem maradványait, a morzsáit is felporszívóztam, nyoma sem maradt a mézszárlásnak. Míg én füstölögve tevékenykedtem, Bono biztos távolból, szívet tépő sóhajokat hallatva, bűnbánó szemeket meresztve szemlélte tevékenységemet. Leguggoltam elé és belenéztem a keserű-csoki színű szemekbe, szónoklatot intéztem hozzá.

- Bár nem értek egyet azzal, amit tettél, azt is tudom, hogy nagyon meg sem büntethetlek. Mégis tudnodra kell adnom, hogy nem helyes, amit tettél. Persze pontosan tudom, hogy igazából én vagyok a hibás. Jöhetnék azzal, hogy többet nem fordul elő, de ismersz, ha elragad a hév, nem tudom letenni a

könyvemet. Te pedig nem tépheted szét az összeset. Kompromisszumot kell kötnünk! Nem gondoltam volna, hogy egy ilyen ártatlan tekintetű, apró kutyában, ennyire vérszomjas ragadozó lakik. Mond meg nekem, most mit csináljak veled? - míg én monológot intéztem hozzá, ő feltette egyik mancsát a térdemre, majd a másikat, végül teljesen az ölembe telepedett. Orra szinte az orromhoz ért. Egy kis ideig szuggerált szomorú kiskutya szemével, aztán vidáman képen nyalt. Azonnal levett a lábamról, elmosolyodtam. Eszembe jutott, hogy senki nem tud ennyire önzetlenül örülni nekem, mint ő, mikor végre hazaérek. A rajongásig szeret. Újra belém mart a büntudat. Beleborzoltam csinosra fazonírozott frizurájába.

- Ejnye! Csak azt ne hidd, hogy ennyivel megúszta és megbocsájtotta, amit tettél! - nem vett komolyan. Átlátott rajtam. Tökéletesen látta a marcona álarcomon keletkezett repedéseket, a lelkemben kavargó szeretetet. Pontosan tudta, hogy ezt a csatát megnyerte. Hatalmasan ásított az arcomba, közvetlen közelről megszemlélhettem rózsaszín nyelvét, tűhegyes, hófehér fogait.

- Visszaélsz azzal, hogy nem tudok rád haragudni! - korholtam az ebet. Lemondóan sóhajtottam, felnyaláboltam a vadállatot és a konyhába vonultam, hogy celebráljam a vacsoráját. Mohón felhabzsolta azt, majd várakozón nézett rám. Felszereltem hámmal, pórázzal és sétálni indultunk. Csendes terrorja célt ért, átvitte rám az akaratát. Persze séta közben alig vártam, hogy hazaérjünk és belekezdhessek a könyvbe, amit napközben vásároltam. Hiába marcangolt a büntudat, azért ennyire viharosan én sem változom. Vacsora után boldogan helyezkedtem el a kanapén, ölemben a kutyámmal, kezemben a könyvemmel. Álomba vakargattam ölebemet, felcsaptam a regényemet. Elégedett sóhajjal szívtam be a papír illatát, mintha a világ legfinomabb nedűjét ízlelném. Tenyerem alatt puha, selymes szőr simult. Egyenletes szuszogás vegyült a papír suhogásával. Füleimnek kedves zene. Minden a helyére került, a mai nap zűrzavara és a büntudat, rohamléptekkel távolodott tőlünk. Ettől a

pillanattól kezdve nem létezett más, csak a tökéletes pillanat, amelyben jól megfértünk mi hárman egymással: könyv, kutya, ember.

Kate Lynn - Anya, feleség, író, projektmenedzser. Realista és álmodozó. A valós, hétköznapi életben két lábbal áll a földön. Saját világában azonban szárnyal, varázsol. Írásain keresztül ámulhatsz, bolondozhatsz, sírhatsz, nevetehetsz vele.

Dobos Márta Fekszik

Hónapok óta ott feküdt, senki nem nézett feléje. Ott szomorkodott magában. Egy hajszálvékony réteg por is fedte már.

A lelke nagyon nehéz volt. Pedig mennyi lelkesedéssel vetette bele magát annak idején a kosárba!

Úgy elképzelte, hogy majd kinyitják és egész nap csak kézben lesz. Izgatott gyerekhangokat hallott, meg csodálkozó dörmögést, ragyogó napsütésre vágyott, de a pislákoló villanyfény is kielégítette volna. Karácsonyi illatokat akart szagolni, vagy friss tavaszi virágillatot. Igazából mindegy is volt neki, de még legrettegettebb álmában sem gondolta, hogy csak így hagyják elfeledve porosodni. Élve meghalni.

Fájdalmasan felsóhajtott.

Mennyi sok kincs volt benne pedig, mennyi tudás, titok és izgalom meg szó-
rakozás!

Volt benne sok száraz anyag is, kétségtelen, de az értő szem és agy sok élvezetet nyert volna a puszta adatokból is.

Feltáruhatott volna előtte a világ összes kincse, titka, érdekessége.

A piramisoktól az Atlantisz titkáig, az esőerdők mélyétől a Himalája csúcsáig, az apró picic sejtektől az óriási bálnákig, a Föld gyomrában levő óriási kristályoktól a barlangok hűvös, és nedves boltozatáig, a gőzgép működésétől a hologramig minden titok és érdekesség benne volt. Minden. Amit csak a világ kínált.

Elszontyolodva feküdt ott tovább.

Behunyta a szemét. Ide még a nap sem süt be - konstátálta bánatosan.

Egészen máshogy alakult az élete, mint ahogy elképzelte. Az ifjonti lelkesedés megfakult, mint ahogy az aranybetűk a tetején.

Azt képzelte, hogy az a sok kis csivitelő fiatal szinte egymás kezéből kapkodja majd ki izgatottan, úgy fogadják majd magukba azt a milliányi izgalmas tudást, amit rejtegetett a mélye.

Hát nem így lett.

A legnagyobb fájdalma az volt, hogy a másik sarokban levő fekete, lapos valami viszont szinte mindig nyitottan feküdt, és villogott rajta valami. Kísérteties fénye bevilágította a sarkot. Oda bezzeg melléltek azok a kis kicsúrok, kinyitották és tágra nyílt szemmel bámulták órákig. Folyton csak verték a lapját mind a két kezükkel, a kattogás messze hallatszott. Hozzá legalábbis elért. A fülét nem tudta becsukni, még éjszaka is hallotta későig. Idegborzoló hangja volt. Meg a csodálkozó... óóóó, ezt nézd... meg... nahát, hogy mik vannak... mindig felverte a szoba csöndjét. Annyira izgatta, hogy mégis mi lehet az, ami érdekesebb dolog, mint amit az ő fedele rejt. Berzenkedett ellene ezerrel, mégsem tudta magára felhívni a gyerekek figyelmét,. Ezért csak úgy feküdt ott a vékony porréteg alatt érintetlenül.

Egyik nap furcsa dologra lett figyelmes.

Már délután elkezdődött. A nap is lement, bár később sötétedett, mint pár hónapja.

Sötétség volt mindenütt, még az utcáról sem szűrődött be a lámpák fénye. És csönd volt, valami szokatlan, kicsit fenyegető mély csönd. Semmi nesz nem volt.

Felélénkült, próbált nyújtózkodni, hátha lát valamit, mivégre ez a nagy süket csönd. De semmit nem látott.

Később vidám fecsegés töltötte be a levegőt.

A gyerekek jöttek haza. Kivágták az ajtót és valami különös, imbolygó fénycsóvát látott a levegőben.

Rávetült a sarokban fekvő fekete tárgyra. Kinyitották, de egy percen belül csalódottan le is csapták a fedelét. A méltatlankodó gyerekhangok betöltötték a levegőt, hogy... most aztán hogy nézünk utána... meg... a tanítónéni nagyon mérges lesz, ha nem készülünk el vele... meg még... az anyuékat sem tudjuk megkérdezni, ma csak későn jönnek haza, mind a ketten dolgoznak... aztán meg... bezzeg a szomszéd néinek is most kell színházba menni... nahát.

Reménykedve dobbant kicsi szíve. Hitetlenkedve rakta össze a beszédfoszlányokat. Titokban remélte, hogy végre eljött az ő ideje.

És igen.

A lábdobogás egyre közeledett. A lendület szele lesöpörte róla a vékony porréteget.

Egyszer csak egy gyerekkez felkapta és felemelte a levegőbe.

Nézzétek, itt van! De jó, hogy megtaláltam, már egészen elfeledkeztem róla. Az apukám azt mondta, ha szükségem lesz rá, egyszer még jól jön nekem. – hallatszott az örömteli kisgyerekhang.

A szeles kis gyerekkezek izgatottan lapozták fel. Végre betöltötte rendeltetését.

A lapok surrogása elnyomta megkönnyebbült sóhaját.

ÜI

Visszafojtotta még a lélegzetét is, a szemét mereven az asszonyra szegezte.

Szinte szuggerálta, hogy csinálja már gyorsabban azt az átkozott kaját.

Iszonyatosan éhes volt. Már órák óta nem evett. Bár ez nem jelentett semmit, mert bármikor és bármennyit meg tudott enni együltő helyében. Legfeljebb kihányta a fölösleget. Na és, akkor is az övé volt, még ha rövid időre is! Az ösztönei ezt diktálták. Enni, ameddig látja a kaját, ki tudja, mikor kap megint.

És most ott ült megint a konyhában és nézett, csak nézett kitartóan.

Az asszony pillantásra sem méltatta, csak dolgozott kitartón. Lefaragta a csontokról a húst, amennyit csak tudott. Tudta, most nem hagyhat rajta semmit, mert ma nem az a menü lesz. Módszeresen dolgozott, kimért, takarékos mozdulatokkal. Csak semmi felesleges. Csinálta, amit megszokott évek óta, mióta együtt vannak. Megy ez, mindjárt meglesz vele. A lefaragott húst szépen nagy halomba rakta egy mélyebb tányérba. *Jó lesz az még később* – gondolta.

Ő nem mozdult, pedig már zsibbadt a fenéke. Meg sem mert moccanni, nehogy megakassza a nő tevékenységét, nehogy akár pár másodperccel is megnyújtsa türelmetlenségével a várakozás gyötrő perceit. Az éhsége egyre fokozódott, de nyelni is alig mert, nehogy az asszony figyelmét magára vonja. Tudta, nincs még itt az étkezés ideje. De azt is tudta, hogy eljön nemsokára, ha nem késlelteti a mohóságával.

Telt az idő. A falóra részvétlenül ketyegett. Tikk-takk, tikk-takk... monoton szólt a hang.

Nem idegesítette ez, megszokta, szinte kizárta a tudatából. Semmi másra nem koncentrált, csak az asszonyra. Agyában raktározta a dolgokat, tapasztalatból érezte, már nem sok van hátra és ehet végre.

Csak ő volt és az asszony. Meg a hús és a csont. Főleg a csont. Azt imádta olyan nagyon.

Szinte megveszett érte. Órákig el tudott rajta rágódni. Messzire vitte, amennyire csak lehetett, leginkább elbújni igyekezett vele, nehogy valaki meglássa. Ez volt az ő titkos szenvedélye. A hús nem is érdekelte annyira. Csak az az isteni főtt csont. Már érezte a fogai között a finom roppanást és ahogy a velő lágyan belefolyik a szájába. A szaftos zsír betölti a száját, fel egészen a szájpadlásáig. Szinte a szeme fehérje is kifordult az élvezettől.

Az izmok akaratlanul is megfeszültek rajta, még a fején is az emlékekre. Óvatosan, szinte észrevétlenül nyelt egyet. De a szeme még mindig az asszonyra szegeződött. Most ő volt a minden, tőle függött, hogy ez az előbbi álom megvalósul-e vagy sem.

A nő elégedetten sóhajtott egy nagyot és letette az asztalra a kést. A tálat, amibe a húst rakta óvatosan felemelte, majd kicsit hátrébb helyezte. Aztán egy másik, lapos tányérra rakta gondosan a letisztított csontokat. Megállt egy pillanatra, szinte elgyönyörködött a látványban.

Neki rebtent egyet a szeme, a pupillája tágra nyílt, egészen magába fogadta a változást.

Tudta, már nagyon közel járnak a végéhez.

Mindjárt, már majdnem ott vannak.

A fejét még jobban felemelte, ahogy csak tudta, szinte kinyújtózott a plafon felé. Az izmai ugrásra készen álltak, de nem mozdult, csak ült tovább türelemmel, rendületlenül. Csupa vágy és figyelem volt. Egy szóra várt, vagy egy mondatra, ami engedélyt ad neki. Várta, szuggerálta, hangozzék már el végre, hogy ehessen már.

Gyere ide kiskutyám, kapsz finom csontot! – szólt a nő és lerakta a csontos tányért a földre.

A kutya szempillantás alatt ott termett, szinte repült, úszott a levegőben, szép lendületes ívben. Kikapta a legközelebb eső csontot a tányérból, majd a konyha legtávolabbi sarkába vitte és önfeledten elkezdte enni. A világ megszűnt körülötte, csak ő volt és az étel.

A csont ropogása hallatszott csak az egész konyhában még percekig.

Dobos Márta - Novellákat írok főként. Tavaly decemberben jelent meg első, Papírcsavar című novelláskötetem. Pár percnyi lelki feltöltődésnek szánom írásaimat a mindennapok taposómalmában. Gyerekkorom óta imádom a kutyákat – és ez kölcsönös.

Buschmann Éva Azt a kutyafáját

Minden reggel örömmel fogad. Az ő szeme nem álmos, mint az enyém, aki csak testével van jelen akkor még a földi világban, s a lelke álmos ködben ébredszik.

Ő viszont boldog, kipihent, ugrál, szökken, vakkant, üdvözöl, nyalogat, a szeme szinte beszél: végre, hogy felkeltél, üdvözöljél, boldog vagyok, hogy látlak.

Én is boldog vagyok, de még beszélni is alig tudok az álmoságtól. Csak egy „szia Pandi” jön ki a számon, azután megyek a kocsihoz, kiparkolok a garázs-ból az udvarra, tél lévén melegítem a verdát, hogy mire a gyerekeim felöltik magukra a csizmát, a sapkát, a kabátot már kellemes idő fogadja őket a sárga Suzukiban.

Visszamegyek noszogatni a családot, hogy indulhatunk-é? Apai segítséggel jól megy a „gatyába rázás”.

Közben neki az orra a teraszajtó üvegére tapad, lehelete látszik a felületen és saját feje körül. Már a nyelve is lóg, mint aki reggel fél nyolcra lefutotta a maratont. Nem, ez nem a fáradság jele, hanem az izgatottságé: mikor jöttök már ki? – „kérdi”.

Megyünk. Már ott is vagyunk. Nyílik az ajtó, megy a lányom elől, s a kutya ugrik, a lányka sikít, nem szeretem, ha Pandi nyalogat, neeeem akaaaaroom. Oké, ez a reggel is nyafival indul.

Jön a fiam, aki viszont nem bánja, ha könyékig kutyanyál lesz kora reggel. Nem akaródzik neki a suliba sietés, még ugrabugrál egyet a családi kedvenc-

cel. S jövök én. Végre felébredtem annyira, hogy egy egyszerű „szían” túl megvakarom a fejét, és mondom neki, okos légy, vigyázz a házra, míg nem vagyunk itthon. Érti, majdhogynem mondja, szomorú szemeivel, tudom, hogy most elmentek. Hogy jó kedve legyen, kap még egy cirót, és hozzáteszem: szeretünk. Szinte hallom a válaszát, hogy én is titeket és nektek is szép napot.

Délután van. Suzukinkkal beállunk az udvarra. A fiam meg sem várja, hogy a kocsit leállítsam, a garázsba beálljak, menet közben engedélyt kér, hogy meghessen ki a kutyájához, mindannyiunk kutyájához. Hagy fogja meg, ki ne szökjön a kapun, ami épp záródik, az elektromos technikának köszönhetően.

Az amúgy is retkes farmerja, amely a nap összes saras, „földmunkás”, focizós, esős, latyakos, lucskos lenyomatát magán hordozza, bővül egy kis saras kutyamanccsal. Nem baj, holnap úgyis nagymosás lesz.

S jön a lány. Szeretem Pandit, mondja, de ne ugráljon. Csak azért ugrál, mert örül neked – magyarázom. Jó lehetett a napja, állapítom meg, mert lánykám is nyom egy kocsit a kutya fejére, jól van, szeretlek, biztatja házi kedvencünket.

Jövök én. Megcirózom, hozzászólók: minden rendben volt itthon? Körülzsong. Minden oké, most már legalább én is térdig saras lettem tőle.

Izgalmas estén vagyunk túl: leckeírás, legózás, olvasás, hisztik, nyúzások, özszeveszések. Tíz óra. Végre csend. Végre az a csend, ami csak az enyém lehet. Az a csend, amikor átgondolhatom a napomat, végigvehetem a másnapi teendőimet és elővehetem Leslie L. Lawrence legújabb kötetét. Olvashatom, ahogyan ő és Smith and Wessonja - amit mindig a lehető legjobbkor kap elő, és örökös segítőtársa a bajban - újabb sorozatgyilkosságba keveredik.

Tíz oldalt tudok most is elolvasni, de minden mondatát magam előtt látom a történetnek, én is részese vagyok, kiiktatva minden egyéb zakatolást a fejemből, amelyek napközben nem hagynak nyugodtan. Elalszom.

Reggel. Csörög az vekker. Megint alig térek magamhoz, de szokás szerint én botorkálok le elsőként a lépcsőn. Olyan korán azonban nem tudok kelni, hogy a kis feketeségünk, az a hegyes orrú, háromszögpofájú kedvesség ott ne csaholna a teraszajtó előtt. Egy újabb szép napra ébredtünk...

Szeretném bemutatni **Buschmann Évát** 62 szóban: Már gyermekkorában riportokat, beszélgetéseket rögzített fekete magnójával. Mindenki orra alá dugta a masinát, s kérdéseket tett fel. Máskor meg szerelmi történetet talált ki. Le is írta, sőt rajzolt is hozzá. Folyamatosan az irodalom és az irományok érdekelték. Ez a mai napig így maradt, kiegészülve egy kis könyvszerkesztéssel. Ő egy olyan ember, aki igazán a szakmája szerelmese!

Kiss Zita

Mester és tanítványa

Havonta egyszer benézek. Már a földszinten elkezdek szemezni néhányukkal, aztán felmegyek az emeletre és az újonnan érkezetteket veszem szemügyre. Olykor sikerrel járok, és nem egyedül távozom. Aztán egy nap konkrét elképzeléssel érkezem. Pontosan tudom mit szeretnék és célirányosan közelítem meg a helyszínt, s közben drukkolok, hogy ott legyen ő, ahol lennie kell. Ott van. Szerencsés napom van. Boldogan viszem haza és ismerkedem vele. Anynyira beleszeretek, hogy vissza sem akarom vinni. De visszaviszem, mert ez a helyes. Adok esélyt neki, hogy mások szívét is elrabolhassa. Részemről a szerelem tartósnak bizonyul, ezért utánajárok, költök rá és megszerzem egy példányát.

Nyílik az ajtó és ő ott terem. Követendő példát mutat nyújtózkodásból, vagyis miként kellene reggelente kikelnem az ágyamból, gémberedett tagjaimba életet lehelnem. Egészséges életmódra ösztönöz. Süt a nap, esik az eső vagy a hó, őt semmi sem zavarja. Pillanatok alatt útra kész, legyen kora reggel vagy késő este. Farok csóválással köszönt, amint meglát; hanyatt vágva magát kiköveteli a simogatást. Játékra invitál a rongyok, műanyag virágcserepek elem cipelésével. Igazi energiabomba és örömforrás. A neve: Rusty.

Szeretem az állatok (nem csak a kutyák) életéről, tartásáról szóló könyveket, filmeket, sorozatokat. A témához kötődően ilyen pl. James Heriott állatorvos kiadott könyvei, Cesar Millan, a falkavezér (Leader of the Pack) illetve Csodálatos kutyadoki (The Dog Whisperer) vagy Victoria Stilwell - A póráz két végén (It's me or the Dog) sorozata. Még intenzívebben tanulmányoztam a téma-

kört miután megszületett a döntésem, hogy örökbefogadás révén leszek kutyatulajdonos.

Első kutyás gazdi vagyok, tele kérdésekkel / kételyekkel. Kapaszkodókat a könyvekben / ismeretterjesztő illetve oktató filmekben valamint gyakorlatabb kutyásoknál keresek. Nap, mint nap lehetőségem van az elméletet gyakorlatban is tesztelni.

Milyen változást hozott az életemben a négylábú társ csatlakozása?

Család: Rusty nem csak engem, hanem a szüleimet is kimozdította a holt pontról. Feltétel nélküli szeretete, amit ki is tud mutatni, ragadós. A hozzá kapcsolódó élményeink révén mi is időről időre közelebb kerülünk egymáshoz.

Egészség: Rendszerességre nevelt, mert reggel és este kötelező a séta (időjárástól függetlenül), ami jót tesz a lelkemnek és a testemnek is az irodában töltött hosszú órák után. Plusz nyereség, hogy sikerült a segítségével elérnem egy ideálisabb testsúlyt.

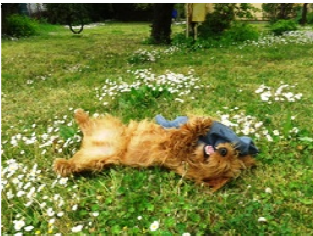
Szórakozás és feltöltődés: Rá (és persze a könyvekre is) mindig lehet számítani. Már a kinézete, járása is mosolyt csal az arcomra. Igazi kikapcsolódást jelent a vele töltött idő, mert minden tevékenységben benne van szíve - lelke és ez arra ösztönöz, hogy én is hasonlóan tegyek. Legyek jelen testben és lélekben is az adott helyzetben. Az az igazi kikapcsolódás.

Személyes fejlődés: Az nem kérdéses, hogy a könyvekből sokat tanulhatunk. A kihívást az jelenti, hogy átültetjük-e a gyakorlatba az olvasottakat. Rustynak hála, sok mindent bátrabban próbálok ki. Ha nem válik be valami, már akkor sem esem kétségbe. Levonom a tanulságokat és próbálkozom mással. Nincs egy tuti módszer, mindannyian (ő is, én is) egyéniségek vagyunk. Mi tudjuk mi a legjobb nekünk.

Munka: Rusty komolyan veszi a házőrzői feladatait. Belead mindent. Fáradhatatlanul futkoss és ugat, amikor szükséges. Teszi a dolgát. Én is teszem. A vele való kapcsolatom elmélyíti az önismeretemet, ennek köszönhető, hogy bátrabban teremtek kapcsolatokat, beszélgetek idegenekkel, magabiztosabb vagyok a kommunikációmban. Mindez a munkámra is pozitív hatással van, hiszen tanácsadóként azzal keresem a kenyerem, hogy másoknak segítsek pl. megtalálni a megfelelő állást, felismerni az erősségeiket, fejleszteni a kommunikációjukat, magabiztosságukat stb.

Párkapcsolat: Ha hiszed, ha nem, ebben is benne van a mancsa. Egyedi (mésébe illő) történet. Megér egy külön fejezetet. Kíváncsi vagy rá? Egyszer majd elmesélem.

Ez csak ízelítő volt, mert a kalandjaim folytatódnak, új fejezetet kezdek minden reggel. És Te? Milyen kalandba vágsz bele az olvasmányaidból és négy lábú barátodból erőt merítve?

Kiss Zita - HR Tanácsadó. Küldetése, hogy írásai-
val minél több embert támogasson és motiváljon
abban, hogy kíváncsian tekintsen a világra, kézbe
vegye a sorsa irányítását, félelmein túllendülve,
élvezze az életét és ossza meg örömét másokkal
is.

Bondár-Andor Kata

Az ember legjobb barátja a könyv és a kutya

Ugye ismered a viccet, hogy az ember legjobb barátja a kutyán kívül a könyv, mert a kutyán belül túl sötét van olvasni? Sajnálom, általában jobban előkészítve mesélek vicceket, de ez a rémes poén kergetőzik a fejemben már napok óta. Te is tudod: jobb ezt kiírni, mielőtt kárt tesz odabent. De mégis, akárhogy csűröm, csavarom, a legjobb barát helyezést nagyon nehezen tudnám elosztani a kutyáim és az olvasásmániám között. Szép szorosan egymás mellé kellene simulniuk a dobogó legfelső fokán. Még jobb, ha egymásba olvadnak – igen, tudom, a kutyában túl sötét van olvasni, de a könyvben a kutya... nah, az a legjobb feloldása a szorongató helyzetnek!

Vannak persze tökéletes párosítási ötleteim. Példának okáért a legjobb úgy olvasni, ha egy szőrös angyal bújik hozzád. Kanapén osztozkodni ősi piréz szokás, ami a kényelem iránti elkötelezett rajongásom és takarítási kényszerűségem vallási tiltásaiba ütközik – takarítottál már vad elszánással kutyaszagú, kutyaszőrös kanapét egy jó anyóslátogatás küszöbén? megbántad te is? nah ugye! -, mégis, néha kell egy szuszogó társ az olvasáshoz. Egyik kezeden a könyv, másik a lélegző szőrös párnán, és minden lap alján megpróbálsz úgy manőverezni, hogy a lapozás ne törje meg a szuszogás ritmusát.

Még jobb, ha egy kevésbé nagyravágyó partnert találsz az olvasáshoz. Seregnyi imádott kutyám - igen, mind a kedvencem, igaz lelkemre mondom, lehet imádni sok kutyát egyformán nagyon - között akad olyan, aki megeleégszik a kanapé elé fekvéssel. Mint egy nagyapó a kemencesutban, akit megnyugvással tölt el a tudat, hogy a kis védence – igen, ez vagyok én – jól szórakozik.

Elvégre, ha Kata olvas, a világ rendben van. Nem kell hát a felügyeletnek akkor feneket keríteni.

Akad, aki kifejezetten írás közben szeret velem szunyókálni. Az íróasztal székének lába mellé fekszik. Nem kevés riadalmat okoz, amikor néha megfedkezem róla, és egyszer csak a látóköröm szélén valami naaagy szőrös hosszúkás henger, mint egy óriási kövér hernyó, megmoccan. Ilyenkor – mint valami olasz családi perpatvar - emelt hangon kérjük egymáson számon az ijesztgetést: ő, mert felébresztettem az ijedt, éles sikoltással, én meg azért, mert a frászt hozta rám; Aztán mindketten visszamerülünk a saját álomvilágunkba. Csak mellékszálként jegyzem meg, amennyire Zsuzsikutyámat ismerem, ezek az álmok valószínűleg ízekről és illatokról szólnak. Szájban lágyan olvadó sajtokról, nyáron zsírját veszelve kicsit megcsurrant őrlött paprika illatú kolbászokról és szaftos húsokról, lopott falatokról, asztalnál lepottyanó katanemlátjatehátnembűn illatos bacondarabokról és szívós munkával kiérdemelt jutalmakról. Ha ilyenkor Zsuzsira nézek, kedvet érzek puttóforma barokkos körmondatokat írni ízes étkekről, nagy lakomákról, egymással az utolsó falatot is megosztó vidám jókomákról.

Ha épp valamelyik aranyszín dogom erőszakolja finoman rám a társaságát, - ők szigorúan csak a testemmel érintkezve képesek arra az igazi, halk, egyenletes, kicsit hortyogós szunyókálásra, amikor a szájuk széle leffen egyet-egyét - akkor csodás mesék születnek bennem. Selymes bundájú, védelmező, sokat tudó, a világgal nem minden gondot megosztó, de az emberért a lehetetlent is vállaló jószívű testőrökről, varázserőről, szívvel igazat látó, minden léptemet vigyázó, nagy tapanccsal is puhán talajt érő, mítikus lényekről.

Egyedül Bubu, az öreg bulldog nem szereti a könyvet. Szerinte felesleges időrabló foglalatosság. Okosabb mindent eldobni, és mindkét kezünket, összes figyelmünket az ő hátsó fertájának szakszerű vakarásának szentelni. Elvégre élete tizenegy évét áldozta arra, hogy szánnivaló kutyátlan lényünkből gazdit,

trénert, tenyésztőt, a faj iránt örök rajongót faragjon. Ezt jól megcsináltad, Bubú!

Bondár-Andor Kata - Tréner, író, szakfordító, kutyatenyésztő

Az „Itt barátok születnek” szlogen kitalálója, aki tenyésztői munkája egyik legfontosabb célkitűzésének azt tartja, hogy a családoknak kutyát, a kutyáknak családot adjon.

Köbli Szilvia Kutyahideg

Hogy én mekkora idióta vagyok! Miért képzeltem, hogy ennyi év után emlékezni fogok a helyre? Ráadásul ilyen ítéletidőben elindulni. Micsoda felelőtlenség!

Mennyi ideje is lehet? Húsz éve vagy már huszonöt is talán, hogy utoljára itt jártam. Igen, pontosan huszonöt éve, mikor nagyapát temettük. A temetés után feljöttem a hegyre emlékezni. Itt töltöttem gyerekkorom legszebb napjait, távol a világtól, mégis ez a hely akkor a világ közepe volt számomra. Többet tanultam nagyapától a természetről, mint iskolás éveim összes biológia és földrajzóráin. Mindent tudott a növényekről, állatokról, csillagokról, időjárásról. Ő csak mesélt és mesélt, én pedig ittam a szavait.

Apám nem nézte jó szemmel, hogy az öreg mindenféle haszontalansággal tömi a fejem. Azt akarta, hogy jó iskolába járjak, tanult ember legyek. A városi iskolába kerülve már csak a nyári szünetekben látogathattam meg nagyapát. Beszippantott a városi lét, nem akartam kilógni az osztálytársaim közül. Apámnak is meg akartam felelni, tanultam, mérnök lett belőlem. Évekig nem látogattam meg nagyapát a hegyen. Míg végül késő lett. Nagyapa meghalt, én pedig mélységesen szégyenkezve feljöttem ide emlékezni.

A kis kunyhó mindig takaros rendben állt, de akkor látszott, hogy idegen kezek matattak az öreg holmija közt. Biztosan a család vitt el ezt-azt, amit még használhatónak tartottak. Rendet raktam, nagyapa gyűlölte a rendetlenséget. „Rendnek kell lenni odabent és idekint egyaránt”- mondogatta gyakran. Hirtelen eszembe jutott valami. A matrac alá nyúltam, pontosan tudtam hol keressem. Szeretettel simítottam végig a faragott nyelet, nagyapa keze mun-

káját dicsérték a gyönyörű motívumok. Kipattintottam a pengét. Borotvaéles volt, bár már egészen elvékonyodott az évek alatt. Elmorzsoltam egy könnycseppet a szemem sarkában és a zsebembe süllyesztettem a bicskát.

Valami furcsa zajra lettem figyelmes. Érzékeim kitisztultak, mozdulatlanul figyeltem. Közeledett valaki, vagyis inkább valami. Talán egy állat, nem túl nagy, lomha mozgású. Próbáltam zajtalanul az ajtóhoz lopózni és kilesni rajta. Nem láttam semmit, a nesz a kunyhó háta mögül jött. Felvettem egyet az ajtó mellé támasztott túrabotok közül és óvatosan megkerültem az épületet.

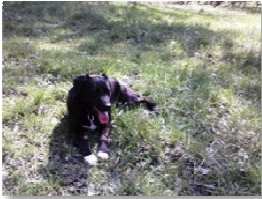
- Bundás, hát te még élsz? – kiáltottam fel meglepetten. Az öreg jószág nem mozdult, csak alig észrevehetően megcsóválta a farkát. Mellé térdeltem, beszéltem hozzá, simogattam. Eszembe sem jutott, hogy itt találhatom, azt gondoltam, már rég az égi vadászmezőkön kergeti a nyulakat. Újra rám törtek az emlékek. A nagy erdei barangolások Bundással, nagypapa hűséges társával. Az öreg nem szabott korlátokat gyermeki kíváncsiságomnak, bármerre bók-láshattam a hegyen. Csak két szabályt kellett betartanom: sötétedésre érjek vissza és Bundás velem legyen. Mellette biztonságban tudott és mi ketten nagyon jó pajtások lettünk.

Bárcsak most is itt lenne velem a jó öreg barát! Akkor nem tévedtem volna el szégyenszemre, itt ahol régen minden követ és fűszálat jól ismertem. Igaz, most mindent betemetett a hó, ami úgy kavargó az arcom előtt, hogy szinte semmit sem látok. Már alig érzem a lábam, vissza kellett volna fordulnom a forrástól, ahonnan még látszik a falu. Fagyott ujjaimmal a zsebemben kotorászok, próbálom valahogy elővenni a telefont. Csak le ne ejtsem! Persze, hiszen itt még tiszta időben sincs térerő, nem ám ebben az átkozott viharban. Kétségbeesetten jár az agyam, muszáj kitalálnom valamit, hogy túléljem ezt a kirándulást. Regénybe illő lenne, ha itt fagynék meg, talán csak néhány méterre gyermekkorom szeretett helyszínétől.

A süvítő szélben egyszerre kutyaugatás üti meg a fülem. Körbenézek, de mindenütt csak kavargó fehérséget látok. Tudom, hogy lehetetlen, mégis biztos

vagyok benne, hogy Bundás csaholását hallom. Követem a hangot. Lassan botorkálok a már majdnem térdig érő hóban. Az ugatás egyre hangosabb, de még mindig nem látok semmit.

- Bundás, Bundás merre vagy? – kiabálok reménykedve. Úgy tűnik, kezdem elveszíteni a józan ítélőképességem. De az ugatás egyre határozottabb, talán a jó öreg társ odafentről segít hazatalálnom? Összeszedem minden erőmet, hogy még néhány lépést meg tudjak tenni. A lábaim ólomsúlyúak, a hideget már nem is érzem. És akkor hirtelen meglátom, hólepte bundájában maga is egy hókupacnak tűnik. Ugrál mellettem, csahol, mögötte pedig két megtermett fickó érkezik. – Itt van, megtaláltuk! Jó kutya vagy Bundás! – hallom a hangjukat valahonnan nagyon távolról, mielőtt megkönnyebbülve összeroskadok megmentőm mellett.

Köbli Szilvia, író, RitArt Academy tréner - Írásaiban hétköznapi örömök, hétköznapi csalódások jelennek meg érzelmekkel gazdagon átítatva. A történetek szereplőiben könnyen magára ismerhet az olvasó.

Ládi Zsuzsa

A nagy varázsló

Már megint nem bírta megállni, hogy az előadás előtt kilessen a közönségre, pedig maga Merlin tanította neki, hogy ne tegye. Ahogy Max értelmezte a bölcs magyarázatot: „ezzel előre kimutatja a bizonytalanságát a nézőnek, sőt, ami még ennél is rosszabb, tönkreteszi az illúziót”. Persze ez valahogy sohasem akadályozta meg abban, hogy kilessen a függönyökön át, csak egy egészen kicsikét... csak a biztonság kedvéért, hogy megtelt-e a terem, a segéd mindent a helyére pakolt-e, ilyesmi. Amúgy meg a nézők nagy része nem veszi észre, hogy mit csinál ilyenkor, mert a segédet figyelik – ahogy illik –, nem igaz?

Visszahúzta a fejét, és kifújta a levegőt. Eddig sohasem volt elsöprő sikere. Ó, tapsoltak a nézők, persze, hogy tapsoltak, de... valami hiányzott. A nagy finálé! Most biztos volt abban, hogy a záró mutatványa zseniális. Sőt, több mint zseniális. Egyenesen korszakalkotó a maga műfajában. Az emberek le lesznek nyugózve!

Gyorsan elhadarta magában néhányszor Merlin szabályait: biztos kéz, hideg fej, bízz a trükkben!

Biztos kéz, hideg fej, bízz a trükkben...

Biztos kéz, hideg fej, bízz a trükkben...

– Hölgyeim és Uraim, jön a nagy varázsló, a lenyűgöző Max, a mágus! A meszsze földön és még azon is túl ismert illuzionista! – fejezte be a segéd a köszöntő szavakat.

Max megigazította a fején a kalapot, majd határozott mozdulattal szétrántotta a függönyöket, és bemasírozott a színpad közepére pont úgy, ahogy kellett. Amint megérkezett, kihúzta magát és a közönségre villantotta a mosolyát, amivel a közönség felét már le is vette a lábáról.

Színpadiasan elővett egy csomag paklit és a közönség felé mutatta.

– Kártyatrükkökért jöttek? – kérdezte csengő hangon, ami könnyedén betöltötte az egész termet. Kevergetni kezdte a lapokat, majd egy mozdulattal a föld felé fordította a paklit, ami leporelló módra hullott alá, de mielőtt az első lap elérhetett volna, visszarántotta a tenyerébe. – Nem azokat fognak látni.

A feltartott pakli egy csuklómozdulat után eltűnt a kezéből. Amikor feltartotta az üres tenyerét, lelkes tapsban tört ki a közönség, és Max közben lekapta a kalapját. Begyakorolt magabiztossággal a nézők felé fordította, hogy lássák: üres.

– Nyulat szeretnének a kalapból? – folytatta a nagy felvezetőt.

Újra megfordította a kalapot és a füleinél fogva kiemelt belőle egy ijedt nyuszikát, majd a fejére csapta a fejfedőt, hogy a karima alól újabb lehengerlő mosolyt villantson az emberek felé.

– Nem is ez a nagy varázslat! – válaszolta meg a saját kérdését és lerakta a nyulat egy dobozba a földön, de mikor egy elegáns mozdulattal a nézők felé fordította a dobozt, az üres volt.

Amíg tapsolt a közönség, egy bűgő galamb jelent meg a varázsló kezében.

– Galambeltüntetés? – kérdezte drámai módon felvont szemöldökkel, mire a madár úgy eltűnt a kezéből, mintha ott sem lett volna. – Ugyan! Felejsük el!

Bemutatott még pár hasonló trükköt: elégedett volt a teremben egyre nagyobb feszültséggel és várakozással. Közeledett az előadás fénypontja: a finá-

lé. Hirtelen széttárt karokkal lebegni kezdett a levegőben, és úgy folytatta, mintha mi sem történt volna.

– A mai nagy varázslatomban a kártya, a nyúl és a galamb után én magam válok majd köddé! Azt kérdezik, mi ebben olyan különleges? – folytatta a teli teremnek. – Az a különleges, hogy nem fogok bemászni a varázsdobozba, nem takarom le magam a varázslappal: itt a szemük előtt fog bekövetkezni az, ami máskor maguk elől elrejtve marad: el fogok tűnni. Hogy visszatérek-e? Ó, ki tudja! Ha Merlin is úgy akarja, akkor még látnak!

Alig fejezte be a mondatot, eltűnt a színpadról, és csak füst maradt utána. Tudta, hogy az eltűnését mennydörgő erejű taps követte, és nem lehetett ennél boldogabb. Ez volt élete legnagyobb sikere!

– Merlin! Merlin! – kiabálta teli torokból Max, a nagy varázsló, amikor hirtelen felbukkant a zöld udvarban.

Merlin hirtelen ott is termett előtte és szinte felborította, akkora lendülettel ugrott rá.

– Képzeld, mindent... jó, majdnem mindent úgy csináltam, ahogy tanítottad, és sikerem volt! Minden szem rám szegeződött, és a legkisebb trükköket is megtapsolták! A finálé pedig! Ó, a finálé egyszerűen zseniális volt!

Max mestere, Merlin lelkesen elvakkantott egy varázsigét, és hipp-hopp, a nagy mágus hirtelen lelkes kisfiúvá változott!

– Tudom, hogy büszke vagy rám! – folytatta Max, mintha észre sem vette volna a változást, és letelepedett a zöld gyepre.

Felkuncogott, amikor Merlin végignyalta az arcát, majd a földről a kezébe adott egy labdát.

– Jól van, jól van! – mondta, majd lendítette a kezét, és messzire dobta a labdát. – Hozd vissza!

Merlin pillanatok múlva vissza is tért, de nem a labdával, hanem egy bolyhos plüss nyuszival.

– Ó! – kiáltott lelkesen Max. – Szóval most az átváltoztatást fogod megtanítani? Pont ez hiányzik az új műsoromból!

Ládi Zsuzsa - író, 1991-ben született Karcagon. A Debreceni Egyetem magyar alapszakán végzett, jelenleg a finnugrisztika szak hallgatója. Eddig elsősorban saját blogján publikált.

Wimmer Éva

A kutyák nagykönyve

A kutya azonnal kilőtt. Nem kellett neki kétszer mondani. Úgy várt a parancsra, mint egy falat kajára. Minden idegszálával rám figyelt, egyetlen mozdulatomra várt. Nem volt külvilág, egyetlen pontot látott, egyetlen feszült figyelem volt az egész jószág. Pedig körülötte vagy 20 kutya és gazdája tevékenykedett. De most ő volt soron, és imádta a feladatokat. Ilyenkor úgy érezhette, hogy ő a világ középpontja, mert csak vele törődtem, és végül mindig dicséretet kapott. Sokat jártunk a kutyaiskolába, és ezt imádta. A legjobban azt szerette, amikor csak kevesen voltak, és folyamatosan lehetett valamit csinálni. Hol „keringőztünk”, hol a labda után rohángáltattam, de még nyomkövetéssel is foglalkoztunk. Ez utóbbit annyira nem szerette, de amikor azt a nagydarab embert kellett a karjánál megragadni, azt nagyon csípte.

Ez történt most is. Pontosán tudta, mi következik, ezért volt olyan feszült. Cikk-cakkban felállított nagy falapokat kellett megkerülnie, aztán az utolsó mögött ott volt egy ember. Ezzel nagyon jót szokott huzakodni! Csak azt bánhatta, hogy mindezt nem tehette kedvére, mert először ugatnia kellett, és csak akkor kaphatta el, ha az ipse menekülni akart. De úgy intéztük, hogy akarjon... Ilyenkor nekiugorhatott a karjának, és kedvére ráncigálhatta. Időbe telt, de kitalálta, hogyha teljes pofával fogja meg a kart, akkor nem csúszik ki a fogai közül.

Volt egy parancs, amit utált. Úgy hangzott, hogy „ereszd”. Na, ilyenkor el kellett eresztenie a muksót és le kellett ülnie. De aztán nem kellett sokáig várnia, mert elkaphatta megint. Imádta ezt játszani. Még azokat a számára

hülye szabályokat sem bánta, amiknek mindig szót kellett fogadnia. Rájött, hogyha megteszi, amit kérek, hamarabb jön a játék.

Okos kutya volt. Az a típus, amelyiket a munka éltette. Sokat kellett vele foglalkozni, de ezért nagyon hálás volt, és rengeteg mindent megtanult. Ahogy a „nagy könyvben” meg van írva. Póráz nélkül, egyetlen parancsszó, és a tőlem harminc méterre bóklászó kutya azonnal lefeküdt. Mikor gyerekeim születtek, anyaosztlánként védte őket. Idegen ember nem mehetett a babakocsi közelébe. Később, rettenetes türelme volt hozzájuk, ennyi nekem sem volt. Kapaszkodhattak a szőrébe, nyúzhatták, ő csak éppen felnyűszített, ha fájt. Az sem zavarta, ha kékre festették a bundáját. Engem annál inkább, mert kedvencemnek hosszú szőre volt, és nem volt egyszerű megfürdetni.

Telente szánkó elé fogtuk, és úgy hoztuk-vittük a gyerekeket az óvodába. Egyetlen alkalom elég volt, hogy megértse, mit várunk tőle. Edzésben tartott engem is, mert itt nem sétálgatásról volt ám szó, hanem rendszeren futni kellett mellette. Egyszerűen ment a szánkózás, mert a jól megtanult parancsoknak simán engedelmeskedett.

Nem tudom, mivel érdemeltem ki ezt a kutyát. Életem első saját kutyája volt, mindent meg akartam neki adni, amit csak tudtam. De a gyerekek nőttek, ő pedig öregedett. Nem tudtam, hogyan kell bánni egy öregedő kutyával, mert gyerekkorom családi kedvenceinek nem sikerült megöregedniük. Idejekorán elvesztek, vagy elütötte őket egy autó, volt, amelyiket lelőtte egy felelőtlen ördög. Így aztán csak figyeltem a kutyát, és most én alkalmazkodtam. Észrevettem, ha kifárad, ha melegegre vágyik, figyeltem, mit eszik szívesebben. Sosem gondoltam volna, hogy egy idős kutyával milyen nagy élmény együtt élni. Ez a kutya a szemrezdülésemből tudta, milyen hangulatban vagyok, már nem kellettek a parancsszavak sem. Kimondás nélkül tette, amire gondoltam. Igen, gondolatolvasóvá vált! Félrehúzódott és hálás tekintettel követte a mindennapi életet. Már nem volt semmi, amit tanulnia kellett. Nagyon könnyű volt élni vele.

Aztán jött a szomorú nap, amikor el kellett válnunk tőle. Rákos lett, el kellett altatni. Életem legborzasztóbb döntése volt. Szépen ment el, a karjaiban. Úgy képzeltem, hogy a kutyamennyországba álmolta át magát.

Két évig nem volt másik kutyám, de a család nagyon hiányolta egy kutya jelenlétét, így aztán beadtam a derekam. Megegyeztünk, hogy ez a kutya most a férjemé, ő gondozza, tanítja. Ami persze nem teljesen így alakult.

Szívem kutyája egy belga juhász fajta volt, most – a férjem kívánságára – lett egy pulink. Állítólag ez a legokosabb kutyafajta. Nahát, kíváncsi voltam, mit fog alkotni. Az első, ami kiderült róla az, hogy sértődős. Aztán az, hogy elég öntörvényű, de a szeretetét nagyon ki tudta mutatni. Bújós volt, mint egy kisgyerek. Állandóan mozgásban volt. Ő elszórakoztatta magát, egész nap felle rohangált a kertben, ugatta a járókelőket, kergette a macskákat meg a madarakat. Játszogattam vele, imádta a rongyhúzógatást, de az apportírozás nem volt az erőssége.

Elérkezettnek láttam az időt, hogy egy kis rendet és fegyelmet tanuljon, így nekiindultunk a kutyaiskolának. Hosszú idő telt már el azóta, hogy kutyát képeztem ki, de az alapokat itt sem lehet elfelejteni. Gondoltam, gyakorlás kérdése, és belejövünk mindketten.

De mekkorát tévedtem! Pulink nem olvasta a kutyák nagykönyvét! A jól bevált tanítási módszerek nála nem használtak semmit. Még normálisan magamhoz hívni sem tudtam. Nem érdekelte, hogy teljes gőzzel rohanok el tőle, még el is bújtam, hogy még jobban érezze a hiányomat, de csak hülyének nézett. Mintha vigyorgott volna, ott bóklászott körülöttem, de nem jött oda hozzám. Mai napig nincs olyan parancsszó, amivel tutira be lehetne hívni. Van azonban más.

Pórázon mindent el lehetett vele követni, de amint kiszabadult, nem hatott rá semmi. Legalábbis eleinte úgy látszott. Aztán szépen lassan rájöttem a gondolkodásmódjára. Nem szavakból értett, hanem helyzetekből. Még csak nem

is mozdulatokból, hanem az egész mozgásban lévő környezetből. A helyzeteket kellett úgy alakítani, hogy megtegye, amit szeretnék.

Ha kiálltunk az autóval, nyitva volt a kapu. Pulink azonnal rárontott az első biciklisre, amelyik elhajtott a ház előtt. Rohant utána, ugatta, el akarta kapni a lábát. Tűrhetetlen helyzet volt. Csak ott és csak akkor lehetett elkapni, amikor az esemény volt. És nagyon gyorsan kellett reagálni. De két alkalom elég volt, hogy megértse.

Amikor a helyzet előállt, lekaptam a cipőmet és hozzávágtam a kutyához, miközben ráordítottam, hogy „nem”! Muszáj volt ezt alkalmazni, mert több méterre álltam a kutyától, és csak így tudtam hatni rá az adott pillanatban. De sikerült. Már az első alkalommal eltántorította a terveitől. Második alkalommal ugyanez lejátszódott, de harmadik alkalommal már elég volt, hogy fel-emeltem a lábam, nem kellett már a cipőmet elhajítanom. Megtanulta, hogy nem jöhet ki a nyitott kapun. Ma is tudja. És már nem kell rá mérgesen sem nézni.

Ugyanez volt minden más helyzetben is. Nem volt cél, de nem is vált belőle munkakutya, nincs „kiképzési fokozata”. Vannak viszont olyan képességei, amelyek könnyebbé teszik a vele való együttélést. Helyszínek alapján képes a viselkedésmódját változtatni, más helyszínen, ugyanabban a szituációban másként viselkedni, mert ott úgy kell. Szerintem ez fantasztikus kombinációs képességre utal. Miután rájöttünk, hogyan lehet vele megértetni a feladatokat, már könnyebb volt vele elérni a kis hétköznapi céljainkat.

Ráadásul saját kötelességet határozott meg magának, és úgy tűnt, hogy azt gondolja, ezt mi is elvárjuk tőle. Úgy érezte, hogy minden egyes gyalogost meg kell ugatnia, amelyik a kerítés melletti járdán elmegy. Erről nem lehetett leszoktatni, ez a vérében volt. Ha észrevette, hogy látjuk, azonnal ment ugatni. Nem volt egyszerű ezt a kutyát megérteni, de végül sikerült, és könnyen tudtunk már vele együtt élni.

Biztosan lesz még életemben több kutyám is, de már egyikhez sem fogok úgy hozzáállni, hogy meg vannak írva a trükkök a nagy könyvben, és azt alkalmazva mindent elérek a kedvencemmel, amit akarok.

Nincs nagykönyv. Csak az egyes kutya, akinek a természetét, hajlandóságait, tanítási módszereit nekem kell kitanulnom. Nem neki kell alkalmazkodnia, hanem nekem. És akkor tényleg társak lehetünk.

Wimmer Éva - A pénzügyi szakemberként az írásba menekülő dolgozó nő, feleség és anya lecseréli a számok és jogszabályok száraz világát az élet szépségével, érdekességével, izgalmával.

Engi Zsuzsanna

Hasnyományok őre (részletek)

Genetika

- Mit hoztál? Miért olyan nehéz a hátizsákod, mintha kövekkel lenne tele? – a Mama kicsit félve nézett fáradt, borostás arcú fia szemébe. Sötét este van, nem iskolából jön, az a pár félig üres bolt is zárva van már ilyenkor. Csak az máskál kint a sötét utcán, aki valami rosszban sántikál.

- Fel akarják gyújtani a Kastélyt! Törnek, zúznak, rombolnak... A könyveket máglyába hordják és eltüzelik... Megpróbáltuk megmenteni, amit lehet.

Azzal a fiatalember kinyitotta a hátizsákját és elkezdte kipakolni belőle a könyveket. Mindegyik darabot a kezébe vette, nézegette, mintha először látná. Olvasta őket, persze, filléres kiadásban, de ilyen díszes, cikornyákkal meg kacskaringókkal telerajzolt díszpéldányokat még sosem fogott a kezébe.

- Fiam, ezek a gróf könyvei, mi lesz, ha megtalálják itt nálunk? – a Mamát nem hatották meg a könyvsorsok, papírral nem lehet jól lakni, inkább valami ennivalót hozott volna ez a gyerek.

- De Mama, hát képesek lettek volna elégetni ezt a sok gyönyörűséget! Nem engedhették. Szétosztottuk egymás között, mindenki hazavitt tíz könyvet. Eltesszük, megőrizzük, majd csak vége lesz a háborúnak és akkor a falusi iskolának adjuk a könyveket...

Régmúlt idők könyvei... és egy kislány, aki még csak óvodás, de gyűjti a könyveket. Még nem tud olvasni, de elbűvölik a betűkkel teleírt oldalak, addig lapoz, amíg képre nem lel és akkor lefekszik a szőnyegre, bámulja a képet és azt képzei, ő is ott van a kalandok színterén. A könyveit nem polcon tartja, de nem ám. Az övé az ágyneeműtartó fiók a nappaliban. Reggeli után, ha nem lehet az udvaron játszani a szomszédgyerekekkel, jöhet a könyvek rámolása. Balról jobbra, szín szerint, méret szerint, mesék, vastagok, vékonyak, sokat olvasottak, nem érdekesek, újak, régiek, amiket a Nagyapától kapott... Itt van a nagy kedvenc is, a Világszép Nádszál Kisasszony és egy csomó Marikás könyv és néhány pöttös is van már, a Heidi és a Lottik. Anyu olvas belőlük esténként, de sosem eleget. És mindig azt mondja, hogy: majzolta... Pedig az: rajzolta... Meg kéne már tanulni olvasni...

Így kezdődött az olvasói karrierem és megfertőztem vele a környezetemet. Ha könyvet kértem, többnyire megkaptam. Hogy kitől örököltem az olvasás szenvedélyét? Apai nagyapámtól. Ők mindig a közelünkben laktak, napi kapcsolatban velünk. Mikor már nem kellett vigyázni ránk, unatkozni kezdtek, főleg télen, ha már a kertbe sem lehetett kimenni és beszorultak a konyhába. Elkezdték hát olvasni a könyveimet: Nagy Indiánkönyv, Medveölő, a Verne-sorozat... Ez lett a favorit. A sok olvasástól a lapok és a könyvek megduzzadtak, dupla akkorának látszottak és alaposan leamortizálódtak. De nem érdekelt, örültem, hogy ennyire élvezik a dolgot. Nagyapa hangosan olvasott a Mamának, akinek a szemét műteni kellett. Aztán egy nap a Mama félrehívott, nehogy a Nagyapa meghallja, mit akar kérdezni. Kicsit zavarban volt, mint aki nem tudja, mit tegyen. Végül megkérdezte tőlem, középiskolástól, hogy elmesélném-e neki, hogy mi történt az egyik szereplővel. Mint kiderült, a Nagyapa a szerelmes jeleneteknél elhallgatott és cenzúrázta a könyvet, így a Mama az érdekes részletekből kimaradt. Természetesen eleget tettem a kérésnek, némileg szabadon és felvilágosultan, de azért nem térve ki minden apró részletre, elmeséltem a két főhős között lezajlott ágyjelenetet.

Öröklődés? Nem tudom. Döntsd el Te. Nagyon kedvelem a pihentető, könynyű, de azért némi tartalommal ellátott könyveket. Ami azt illeti, ezek is bővelkednek hasonló leírásokkal. Egyik vasárnap délután a Férjem nézte a tévét. Mellékuporodtam az ágyra és mintha egy párna lenne, nekidőltem és olvastam. Egyszer csak gondolt egyet és megkért, hogy olvassak fel a könyvből. Elkezdtem. A dolog csak addig ment, amíg el nem kezdődött a szereplők között a romantikázás. De amint a lényegre tértek és megkezdődtek az akciók, leblokkoltam és ezeket a részeket nem tudtam hangosan felolvasni. A Férjem tudta, miről lehet szó és várt. Kíváncsi volt, ebből hogy vágom ki magam. Végül az örök megoldáshoz folyamodtam, olvasás helyett inkább gyakorlati oktatást tartottam. Ugye mondanom sem kell, mekkora sikert arattam?

Dinasztia

Amire nem emlékszem abban a kedves öreg falusi házban, ahol apró gyerekoromat töltöttem, azok a macskák. Pedig kellett lenniük, rémlik valami, hogy dédmamám, Öreganyuka eteti őket, de ez olyan homályos kép, nem látom tisztán. Viszont a régi albumban van fényképem egy lavórrol, homokozóról, három darab sárosan maszatos kölyökről és egy gravitáló macskáról a kezemben, akit nem éppen dajkálási üzemmódban fogok. Nagyjából ennyi és így a macskák kimaradtak az életemből. De csak egy darabig.

A városi egyetemista lány unalmas élete egy csapásra kalandokkal telivé vált, amikor megjelent az életében a Fiú, aki hat évvel később a Férje lett.

A Férjem gyakori látogató volt a nagynénjeinél, akik a környező falvakban éltek. Gyümölcsös, hűtőház, állatok, kutyák és macskák. Miután szép csöndben belopakodtunk egymás életébe, egyre többször vitt magával ezekre a látogatásokra, én pedig élveztem, hogy kiszabadulhatok a kertvárosi szabályozott környezetből és ismét falun vagyok. A kutyák hidegen hagytak, de a macskákat imádtam. Jöttek a kis álnokok, hízelegtek, hemperegtek, játszot-

tak. Otthon semmilyen állatom nem lehetett, anyuék nem engedték. Itt élte hát ki a hiányzó részem magát.

Aztán egy alkalommal a Férjem nagy titokzatosan belopakodott a szobámba. Meglepett, vizsgára készültem, nem vártam és az is furcsa volt, hogy nem tette le a kabátját. Az akkori fiatalság öltözete, zöld, zsebekkel teli dzseki, mindenki ilyet viselt, farmer, pulóver. Hideg volt az arca, keze, nem borotválkozott. Láttam, hogy onnan érkezhetett, a nagynéniéktől. A zsebe furcsán kidudorodott. És egyszer csak kidugta a fejét egy tündéri cicuska és elnyávogta magát. Atyavilág, mi lesz itt!? Nem elég, hogy a szüleim világát porrá romboltam azzal, hogy első éves egyetemistaként fiúm van, de behozott a házba egy macskát! Csak néztem és máig sem értem a Csodát, a Férjem kitálalta a gondolataimat és megtette az induló lépést bízva abban, hogy a folytatást már tudni fogom.

Igen, a sűrke-fehér csíkos macskaúr lett Princi, a család hercege és persze, hogy meghódított mindenkit, végül a szüleim is elfogadták. Hatalmas kort ért meg és amikor már ifjú házassokként elköltöztünk a szüleimtől, két másik macskát bízhattam rájuk.

Miután Princi herceg rengeteg boldog pillanatot okozva, egy reggel nem tért haza és soha többé nem jött, belenyugodtam, hogy megtért az Örök Vadászmezőkre. Sok egeret kívántam neki, hiányzott, keseregtem, de akkoriban már indult a pocaklakó projekt, mással voltam elfoglalva. A szüleimnél laktunk, kétszintes házban, az élehető szuterénben.

Meleg nyári este volt. Kinyitottam az ablakokat, elalvás előtt szellőztetek. A Férjem a másik szobában tévézett, átlagos este, csend, béke, unalmas nyugalom. De csak rövid ideig. A ház előtt kert volt, 2-3 méter széles. Valami halk nyöszörgést hallottam és a zaj forrása mozgott, több helyről is hallatszott. Nagyon megijedtem. Sarokház, nem örülök neki, ha két oldalról is támogatja valaki a kerítést és leskelődik. A motozás elhallgatott, aztán átment halk nyivákolásba. Sötét volt, anyuék már aludtak az emeleten. Nem bírtam tovább,

áthívtam a Férjemet. Eloltottuk a lámpát és vártunk. És egyszer csak előjött egy kicsi fekete macska, sárga szeme világított, támolygott, látszott, hogy nagyon éhes lehet. A kerítés felől újabb csörtögés hallatszott. Már nagyon fáztam, emlékszem, ahogy a Férjem átölelt hátulról, hozzásimultam és néztük a két apró állatot: egy másik kicsi cicus is érkezett, fekete szintén, de a nyaka alatt fehér kis folt. Összesimultak, dideregtek, féltek. Valaki bedobta őket a kertünkbe. Most mi legyen? Ha megmozdulok, elijednek és nem tudjuk megfogni őket. A Férjem mindig tudta a megoldást, kis tányérban tejet hozott, kinyúlt az ablakon és kitette a betonra, majd vártunk. A kicsicák odalopakodtak és lefetyelni kezdtek. Édesen tejes volt a szájuk. Nagyon éhesek voltak. A feketét utána azonnal meg tudtuk fogni és beemeltük a szobába, de a fehér foltos félt. Komolyabb kaját kellett bevetnünk, de végre sikerült, őt is behoztuk az ablakon keresztül és reggel a szüleimet két alvó szépség várta a konyhában.

Fiú és lány cica voltak és igen komoly macska dinasztia megalapítói lettek nálunk. Olyan komolyan gyarapodtak és olyan szépek voltak az utódok, hogy mindig elvitték tőlünk a kicsicákat. És itt lépett be a képbe a nagybácsim, aki már unta a dolgot és azt mondta anyunak, hogy ha már olyan radikális beavatkozást nem engedélyezek, ami végleg megoldaná a problémát, akkor tessék a macskának fogamzásgátlót adni! Majd kinyúltam a meglepetéstől, mert az eszembe sem jutott, hogy állatoknak is lehet ilyesmit venni. A nagybácsim hozott is egy csomót. A fehér foltos Micike lett a próbának alávetve. Az eredmény katasztrofális volt! A szaporulat nem szűnt meg, hanem gyarapodott. A kísérlet nem hozott eredményt. Hurrá!

Így kerültem kapcsolatba a macskatársadalom kiváló példányaival. Azóta tudom, hogy megfelelő korlátok között bármilyen állat tartható a házban és sajnos e szokásnak a gyerekeim alaposan hódoltak is.

Telt-múlt az idő, a pocaklakó projekt eredményes lett és a család kertés házra vágyott. Az álom egy sorházban teljesedett be. Amikor végre beköltöztünk,

megígértük a gyerekeknek, hogy hozhatnak egy-egy macskát a kutya mellé, úgysis összeszoktatom őket. A baj sajnos a macskatársadalomban is jelen van. A két kiválasztott, már elnevezett aprólékot az apukájuk elpusztította, így elhoztuk az alom megmaradt cicáját Picilánynak.

Egyik délután nagy somolygás, titokzatoskodás várt, mikor munka után hazaértem. Doboz-doboz hátán, még tartott a költözködés utáni rumli. Azt reméltem, a társaságot nyakig munkába vagy legalábbis alibi tevékenykedésbe merülve találom. Meglepett az izgatott csend. Mi történt már megint?! Előző nap a konyhafalra feltett porcelán óra leugrott a szőgről és darabokra törte magát. Nem haragudtam érte, nem ő volt a kedvenc. De mi ez a nagy csend? Meleg van, napsütés, minimum a teraszon kellene pancsolniuk és üvöltözniük és a Férjem üldöznék Őket hol a törülközővel, hol meg a naptajjal!

Halk nyávogás és... Anyuuu, meg ne ijeszd!... Egy pici fekete cica lapult a nap-pali ülőgarnitúráján, Férjem éppen a hasát vakargatta, Fiam meg a kis kapálózó mancsokkal játszott. Erről nem volt szó! Azt hittem, egymacskások maradunk. ...Apu hozta a munkahelyéről, Anya, képzeld, oda vitték be Neki!... Ezek után egy szavam sem lehet. Ha ezt a Férjem hozta, akkor ez már nyerő pozíció, Apa-Fia összefogás, anyu kimaradt. Dehogysis haragszom, de két fiú macskát külön alomból összeszoktatni kemény lesz és küzdelmes.

Az volt. Amíg elegendem nem lett az összekarmolt kezekből, ...az én macskám, a te macskád, a macskák..., feldöntött virágcserepekből, folyton verekedő, guruló, láb alatt levő, fújó, prüsszölő, összekapaszkodott kölyökmacskákból. Bevágtam őket a garázsba. Egy napig bent tartottam, kiveszekedték magukat, az új macska, Magellán lett a főnök és attól kezdve összebújva aludtak. Gizmo kutya már nehezebb eset volt, napokig hárommacskás karmolásokkal volt tele a karom, a dekoltázsom és a nyakam, kábé százszor mondtam el, hogy a mi macskánk, jó kutya, nem bántod, itt a jutalomfalat. Aztán eljött a pillanat, hogy a három állat egymás után gurult ki egy reggel az összkomfortos kutya-házból és ettől kezdve már csak a szomszédasszony kocsonyája volt veszély-

ben. Minek rakta ki az ablakba? Különben is, az egy másik macska volt, az enyémekek illedelmesek, csak egeret esznek, meg rigót.

Utána már csak egy alkalommal voltak kétségeim az épeszűségemet illetően, mert (kis)állatokat engedtem a házba. Mára már belenyugodtam, hogy egy állatkert vesz körül és én vagyok az idomár. Nézőpont kérdése csupán. A többiekkel azért ezt még nem közöltem. Akkoriban mindössze annyi történt, hogy az egyik macskánk felmászott a ház előtt a hét méter magas fára és a Picilány sírása miatt a Férjem utána mászott. Ahogy kikaptak mindhárman, hát azt hiszem, nem tették zsebre.

Tanulság? Állatok nélkül unalmas az élet, velük meg veszélyes. Ha még a Kölykök és a Férj is besegít, csak humorral lehet átvergődni a nehéz pillanatokon. Íme, egy átlagos család hétköznapijai. Unalom minden mennyiségben!

Gremlin

Városi létemre sajnos a kutyátlan évek alaposan rányomták a bélyeget. Nagyon szerettem volna, de a még gyerekkoromban történt eset után Anyuék hajthatatlanok voltak. Pedig én most teljesen ártatlan szemlélő voltam, a történet főszereplője Cuki volt, a drótszőrű tacskó és az Öcsém, az akkor meg csak totyogó kisbaba, akire a Nagyapa vigyázott. És sajnos egy óvatlan pillanatban észrevette, hogy az Öcsém bedugja Cuki szájába a cumit, majd utána visszateszi a saját szájába. A Nagyapa nem ismerte a viccet a három gyerekről és a modern nevelési elvekről így meghozták a döntést minden sírásom ellenére, a kutyának mennie kellett.

Már ifjú házasokként elköltöztünk a Szüleimtől, de eleinte nem volt kutyánk, noha kertes házban laktunk. Aztán keményebb idők jöttek, megszületett az első kisbabánk, a Férjemet hetekre gyárindításra küldték. Szélső ház volt a mienk, mellettünk mezők, a szomszédok távolabb laktak. Noha mindenki figyelt ránk, féltém. Gondolt egyet a szomszéd, sok láncon tartott kutyája

volt, egyet áthozott hozzánk, persze láncon és kikötötte a bejárathoz, hogy mindenki lássa, itt harapós kutya lakik. A láncon olyan hosszú volt, hogy a járdáig nem ért el, be tudtam menni a házba, de a garázst csak belülről nyitottam és zártam, a kutyát pedig lapáttal ettettem és itattam eleinte, olyan vad volt. Aztán engem elfogadott, de mást nem.

Nagyfiam lassan két éves lett, komoly fiatalember, akinek már pár hónapos kishúga is volt. Egy délelőtt a ruhákat teregettem az udvaron, amikor feltűnt a csend. Valami nem stimmelt. Nem csörgött a láncon, amit a kutya vonszolt a földön. És a kiskapu nyitva volt. És az én kis Nagyfiam nem volt sehol. És a kutya is eltűnt a lánccal együtt. Az ájulás kerülgetett. A szomszédok meghalottak a sikoltozásomat és gyorsan szétfutottak megkeresni a lóköteket. Botot mindenki vitt magával, nem a Fiamnak, a kutya ellen. Aztán nemsokára hatalmas üdvrivalgás hallatszott és a díszfalat álló szomszédok között feltűnt a Fiam, mindössze elvitte sétálni a harapós dögöt. Egy kétéves. Így kezdődött a kutya karrierje.

És természetesen folytatódott. Úgy hozta a Sors, hogy eladtuk a házunkat és egy rövidebb időre visszaköltöztünk a Szüleimhez, a régi szuterén lakásba. Időközben az Őcsém hozott a házhoz egy fekete fehér pöttyös madarász kutyát, Dzsénit. És a Szüleim legnagyobb bosszúságára a két macska mellé lett egy csomó kiskutya is, bájos fekete gombolyagok, de sajnos egy kiscicának könnyebb gazdit találni, így a kutyasok egyenlőre velünk együtt gazdagították az ott lakók névsorát. Ha jól számolom az állatokkal együtt tizenöten voltunk, öt család. Akkor már Anyu beteg volt, Apu is egyre nehezebben járt, igyekeztem legalább reggel halkabban fogadni az ébredést, had pihenjenek egy kicsit. A Picilány eszén egy cumisüveg tejjel túljártam, de a Nagyfiam egyszerűen eltűnt. Nem reggelizett, nem is öltözött fel, sehol sem volt. Izgatott keresések után végre megtaláltuk a bejárati ajtó előtt a szélfogóban üldögélt pizsamában és az ölében ott aludtak a kiskutyák. Dzséni őt elfogadta, de engem, akinek otthona volt valamikor az a ház, sosem. Távolról tiszteltük egymást, de a

söprű mindig a kezem ügyében volt, Picilányt féltettem, aki még csak tipegett akkoriban.

Utána emeletes házba költöztünk és Nagyfiam kutyamentes életet élt, de tudtam, ha egy nap kertes házunk lesz, biztosan hozok majd kutyát. Lett is. Két husky, majd egy tündéri aprólék, palotapincsi apuka és törpespicc anyuka kislánya, Gizmo, a gremlin. Ő a csodakutya, aki átélte velünk a költözéseinket, aki elviszi magát sétálni majd bolhával megrakodva hazaér, aki imádja a macskákat, főleg Magellánt, tud olvasni vagy legalábbis úgy tesz, amikor mellem ül a teraszon a székébe és lesi a könyvemet, aki alpinistaként mászik kerítést és építőmunkásként bontja azt ki, szóval nagymester. A nevelését már feladtam. Picilány fél kiló tepertőt feláldozott és megtanította arra, hogy ül. Tőlem simán tudja, hogy fekszik, csak egy söprű kellett hozzá. Nagyfiam pedig folyton tanítja. Az eredmény frenetikus: csak akkor ugat, ha hazaérek, de akkor üvölt a boldogságtól és sorolja az eseményeket, ki mindenki járt a tűzoltóúton. Én csak bólogatok meg hümmögök, de a Fiam kutyája ezt is érti, nyüsszög és szűkül egy sort, aztán elmeséli a sündisznós sztorit is, meg a siklósat is.

Azt mondják, a kutya a barátod. Kezdem megérteni, főleg az egyedül töltött szilveszter éjjel után. Mintha érezte volna a szomorúságomat, odajött hozzám, az ölembe helyezte a fejét és nyüsszentett párat, aztán lefeküdt aludni. De mintha Ő lenne a felnőtt és én a gyerek, akire vigyázni kell, rajtam tartotta a szemét, érezte a belőlem áradó nyugtalanságot. És amikor az éjfél közeledett, érkezett egy pársoros üzenet, amit többször is elolvastam, mert annyira váratlanul ért, nem hittem el, hogy annyira fontos vagyok a gyerekeimen kívül másnak is, hogy az év utolsó óráiban eszébe jutottam. Örültem, majd lassan elfogott a csendes, boldog nyugalom. A kutya odajött hozzám és lefeküdt a lábaim elé, mintha várna valamire. Aggódott értem? Vagy csak nem értette, hogy mitől mosolygok. És akkor ismét elővettem a levelet és felolvastam neki. Hatalmas barna szemeivel csak nézett rám és szerintem velem

örült, mert elkezdte a farkát is csóválni. Hát ilyen az igazi barát, meghallgat és nem árulja el senkinek, hogy mi állt abban a rövidke üzenetben.

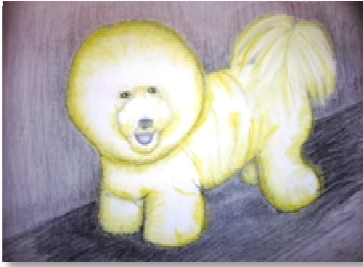
Engi Zsuzsanna vagyok. Álmodozó, mesemondó, történetíró, hagyományok őrzője. Mellette racionálisan gondolkodó építőmérnök; gyakorló édesanya; feleség, aki elveszítette a párját; nő, aki elhatározta, hogy talpra áll, maga szabja meg a határait és megtanulja újra élvezni az élet minden percét sérülékenyen, harcolva, teljes életet élve, mert „bátraké a boldogság” ötvenen túl is. Szóval, egy teljesen átlagos, hétköznapi, dolgozó nő gondolatait olvashatjátok.

Gyarmati Magdolna Mindegy

Esteledett. Már napok óta kerestem egy könyvet. Születésnapomra kaptam. Nemrég volt nálunk nagy családi ünnep, több születésnapot tartottunk meg egyszerre. Akkor kaptam. Addig-addig járt kézről kézre a könyv, míg egyikünk letette valahova. Nem értem, hogy hogyan tűnhet el egy könyv a lakásban. Még lefekvéskor is arra gondoltam, hogy milyen kár, hogy holnap sem vihetem magammal. Na, nem baj. Majd olvasok egy másikat. Reggel álmosan ébredtem, és ahogy kikászálódtam az ágyból, felborítottam az ágy mellett tornyosuló könyvkupacot. Az a bizonyos, ezt is el fogom olvasni könyvkupac, és a keresett könyv pont a lábam elé pottyant. Meglepett mosollyal felkaptam és gyorsan elkezdtem öltözködni. Az utcán jeges szél fúj, a házak szűrken ébredtek. A megállóban már sokan ácsorogtak. A busz hátuljában ültem le. A mindennapi munkába menetel, robotzenéjének hangjaira billegett az emberek feje. Egy-egy megállónál a ritmusba belezavarodva, de induláskor újra, hűségesen visszatérve az ütemhez. Fejek billegve, szemek a semmibe meredve. Szájak éles vonallá kövülve, vállak beesve. Együtt és mégis egyedül, táncoltuk a kora reggelek szokásos rituáléját, a koszos és hideg buszon. Lásan és visszatarthatatlanul csukódott le a szemem. Az ölemben levő könyvbe kapaszkodva próbáltam tartani magam az álom és valóság között. A könyv. Valamilyen könyv mindig velem kell, hogy legyen. Képes vagyok vissza fordulni, ha észreveszem, hogy véletlenül nem tettem a táskámba a reggeli induláskor. Volt már, hogy útközben vettem egyet ezért. Ha nem olvasok, akkor is kell, hogy nálam legyen a lehetőség átlépni egy másik világba. Hosszú zötyögés után váratlanul fékezett a busz. A könyv az ölemből hirtelen előre repülve, halk zajjal csapódott a busz padlójára. Szegény könyvem. Nagyon sajnál

tam. Nevetségesen hajlongva, idéetlenül topogva tapogatóztam a földön, közben a busz ide-oda lökdösött, és próbáltam felnyalabolni. Aztán óvatosan körbenéztem, hányan voltak tanúi a jelenetnek, de úgy látszott nem figyelt senki, semmire. Visszasomfordáltam a helyemre és leültem. A könyvet nézgettem nem szakadt-e el, és közben furcsa érzés kerített hatalmába. Nem volt semmilyen sérülés rajta, még csak koszos sem lett. Valami mégsem volt rendben vele. Vékonyabb volt, mint mielőtt leejtettem. Átpörgettem a lapjait, de nem hiányzott egy sem. Odapillantottam ahonnan az előbb felszedtem. Egy kicsi kutya állt a busz padlóján. Pici, bolyhos sárgásfehér kutyácska, nevetős, kedves, bölcs szemekkel. Aztán még egy. Meg még egy. Egyre többen lettek, szép sorban tünedeztek elő. Beleszipantottak a levegőbe és mind-egyik választott magának valakit. A gyerekek hamarabb vették őket észre. Elmosolyodtak és kacagva rángatták anyukájuk kabátujját. Aztán már az anyukák ölében is ült egy-egy kis kutyus. A munkások értetlenkedő tekintettel, bátortalanul érintgették, és kezdték simogatni az ölükbe huppanó kutyákat. Az idősek eleinte csak hagyták, hogy odafészkeljék magukat hozzájuk, aztán ők is felbátorodva ölegették őket. A fejeket már nem tudta egy ütemre rángatni a busz. Mosolygó szemű emberek cirógatták, gyömszölték a kicsi sárgás gombócokat. Egymásra pillantva nevettek és játszottak a kutyákkal. Én is sokáig simogattam a saját kis ebemet. A megállók valahogy nagyon hosszúak lettek, de nem tette szóvá senki. Ha mégis megállt a busz egy-egy megállónál, és felszállt valaki, az arcára dermedt reggeli hideg közönyből, meglepett hálás öröm lett. Egy újabb kutyus tűnt elő és ugrott fel a karjaiba lelkes farkcsóválással várva a cirógatást. A végállomásig utaztam. Megvártam, amíg mindenki leszáll. Letettem a könyvemet oda, ahova az út elején leesett. Vártam egy kicsit. Amikor már ugyanolyan vastag volt, mint kora reggel, felvettem és betettem a táskámba. Holnap is ezzel a busszal megyek dolgozni, de szerintem, ha a könyvem nálam van, akkor mindegy, hogy melyik buszra szállok.

Gyarmati Magdolna - Elhatározta, hogy élete második ötven évét az írásnak szenteli. Szereti a fantasztikus irodalmat, a meséket és a rejtélyes történeteket. Lelkes és empátikus tagja a RitArt Academy tréneri csoportjának.

Jancsó Katalin

Kutyabaj, macskajaj

Mit bámulsz? Mi bajod a kölykökkel? Nem kutyák? Na és aztán! Ki mondta, hogy más kölykét nem nevelhetem fel? Igen, Anya vagyok... ez a karmám. Az enyimeket épp felneveltem, ezek a csöppek meg anya nélkül maradtak. Miért ne nevelhetném fel őket is? Mi van?? Mit jössz már megint ezzel a sületlenséggel, hogy nem kutyák?! Én is tudom, hogy nem azok. De én anya vagyok, ők meg kölykök. És anya kell nekik. Miért félnék tőlük? Ja, hogy megnőnek? Hát ilyen az élet... megnőnek, aztán a saját lábukra állnak... jön egy ember, kiválaszt közülük egyet és elviszi. De addig is szükségük van rám... Szükségük van valakire... Etetni, mosdatni, terelgetni kell még őket... Hogy ezek macskák? Mi bajod a macskákkal? Kikaparják a szemed? Miért bántaná, ha te nem bántod őket? Neked valaki teledumálta a fejed... átmosta az agyad... kezdesz úgy gondolkodni mint a gazdád! Igen, a kutyáknak dolguk van. Te télen szánokat húzol, én meg őrző-védő vagyok. Most elsősorban anya. Őrzöm, védem a kicsinyeim biztonságát. A gazdám házára is vigyázok. Ha megnőnek, majd munkába állok, megyek én is a gazdámval a telepre. Ezek a csöppek pedig egereket fognak, ha megnőnek. Ez az ő dolguk. Vagy te akarsz egerészni? Ugye, hogy nem.

Ok! Ezek a csöppségek nem kutyák. De te sem vagy egészen az. Az őseid farkasok voltak. Mi lenne, ha téged sem fogadnánk be magunk közé? Jól esne az neked? Nézd meg, más kutyák nem hordják így fenn az orrukat. Ott van például Jack. Örökbe fogadott egy sünt. Először csak enni járt hozzá ez a tüskés kis apróság, aztán beköltözött hozzá a házba. Együtt alszanak. Pedig Jack hetediziglen fajtisza németjuhász. Az igazi rajzos fajtából. Nézd! Itt jön Chaplin! Fut a csámpás kis lábain. Ő aztán végképp nem tudja milyen fajta lehet. Már az anyja is keverék, így mondják a kétlábúak. Az apját meg sosem látta. De milyen mókás kis teremtés. Mindenki kedveli a környéken, csak te zavarod el a házatok elöl. Na és Honey? Olyan édes, mint a méz! Ici-pici testében hatalmas szív lakozik. Mindenkinek segít. Azt mondják, mikor a gazdája beteg

lett, nem tudott a lábára állni és Honey oda vitt neki mindent az ágyához. Papucsot, újságot, labdát... Egész nap játszott a gazdájával, hogy ne unatkozzon és ne legyen szomorú.

Mi van? Ilyeneket nem tanítanak az iskolában? Hát mit tanítanak? Szabályokat? Rendet? Szófogadást? Milyen iskolába jártál te? Ott nem lehetett játszani? Sose? Pedig a játékból tanul a kölyök. Még a szabályokat is. Az életben maradás szabályait. A kutyaiskolában nem szabad ugatni? Szünetben sem? Akkor hogy kommunikáltok? Ha ember lennél beszélnél. De kutya vagy, hát ugatsz. Ez így van rendjén.

Hallod? Azt ordítja a gazdád „Fogd! Macska! Fogd!” Már rohansz is? Így ugráltat téged az ember? Nem kapsz vacsorát, ha nem kergeted meg a macskát? Na látod! Itt a baj. Pár zsíros falatért eladtad a lelked. Na menj! Menj már! Nekem nem kell magyarázkodni.

Gyertek kicsikéim! Még ilyen! Hol van az törvénybe foglalva, hogy a kutyának nem lehet macskája? Vagy a macskának miért nem lehet kutyája? Ott az utca túlvégében is milyen jól el van az bernáthegyi azzal a kis hógolyóval. Na mindegy. Gyertek szépen vacsorázni, aztán alvás.

A betyárját! Gyere pajtás! Mi történt? Elvert a gazdád, mert nem érted utol a macskát? Ki hallott már ilyen! Várj! Feküdj le szépen! Szólok a gazdámnak, ő majd meggyógyítja a lábad. Ne félj! Nem kell visszamenned, ha nem akarsz. Itt mindig lesz helyed és vacsorád.

Barátok közt vagy.

Jancsó Katalin - kreatív, kalandos, kóknok, költő

szószaporító szeretet küldő

írásra invitáló

szabad szóíró

szabadszó író

szabad szó író

Lupán Ágnes Új és új városok

Dani hirtelen felemelte a fejét, ahogy az első vízszugár elérte meztelen lábszárát. Majd ezt követte még három. A víz pedig sebesen folytatta útját azon nyomban a zokniján keresztül egészen a cipőjéig.

- Nagyszerű! - gondolta magában, ahogy talpra ugrott.

Ideje se volt felismerni az arcokat, kik álltak a vízpisztolyok másik végén. A nap oly erősen sütött, teljesen elvakította a szemét. Azonban ez volt a legkisebb gondja. Kapkodva próbálta eltenni, némi védelem alá helyezni könyvét, melyet pár pillanattal azelőtt még elmélyülten olvasott.

Bosszús volt. Nem is annyira az elázott cipők és zoknik miatt - bár anya biztosan nem lesz ettől elragadtatva. Majd legfeljebb azt mondja neki, nem nézett a lába elé és belesétált egy pocsolóába. Szegénynek annyi volt a baja, nem hiányzott még az is hozzá, hogy azon aggódjon, nem épp a legkedveltebb gyerekek közé tartozott az iskolában.

Pedig anya annyira szerette volna azt hinni, könnyen veszi fia az akadályokat. Így hát ezt mesélte neki otthon esténként. Szerencsére fantáziával megáldotta rendesen a sors, ki tudta színezni iskolai élményeit. Néha már majdnem maga is elhitte, milyen idilli helyre költöztek ezúttal.

Tehát nem igazán törődött vele, kik tréfálkoztak vele ilyen furcsa módon, felkapta táskáját, sebtében a vállára vetette és elindult hazafelé. Azon morgott inkább, hogy félbe kellett hagynia a fejezetet, ahol épp tartott. Pedig épp most történtek csak az izgalmas dolgok, a vége felé járt a könyvének. Nem is bírta kivárni, míg hazaért, gyorsan lerogyott az első padra, amelyet a hazafelé vezető úton talált és már meg is szűnt számára a külvilág, ahogy a papírra vetett betűk sokaságára pillantva egyből bent találta magát a könyvbéli csodálatos világban és részesévé vált az ottani mesének.

Általában nem követte el azt a hibát, hogy egymaga üldögéljen egy padon, ráadásul nem is messze az iskola épületétől. Tudta jól, kiváló célponttá válhat így. Megtanulta már a harmadik napon. Aznap még a könyve is bánta, mert a fiúk elszedték tőle és össze-vissza dobálták. Alig látott ki akkor a dühtől. Féltve őrzött kincsei egyikét ily módon bántalmazni, ki hallott még ilyet? Számára ez teljesen új volt. Az ő családjában a könyv szent és sérthetetlen volt, nemzedékeken keresztül adták át egymásnak az olvasás szeretetét anélkül, hogy erre bárki is külön felhívta volna a figyelmet. Egyszerűen csak úgy adódott, hogy a nagyszülők míg kint kapáltak a hátsó kertben, könyvet nyomtak édesanyja kezébe, aki addig szép csendben elolvasgatott magában, a sok munka mellett nem tudtak még vele is törődni. Anya a mai napig nem is igen talált másban megnyugvást esténként, csak ha végre csend borult a házra, ő pedig leülhetett a sarokban a már kissé megkopott karosszékébe, bebugyolálta magát kockás takarójába és elmerült távoli, mesés világokba.

Sokszor költözködtek. Mindig arra, ahol épp munka volt. Hányszor könyörgött anyukájának, hogy maradjanak egy-egy helyen, hisz végre pajtásai akadtak, akikkel hébe-hóba játszhatott! Olyankor édesanyja szemét mélységes szomorúság lepte el, elmagyarázta neki újra és újra, hogy bármennyire is szeretett volna a kedvében járni ezzel is, mégis muszáj volt menniük tovább. Ő pedig - sok választása nem lévén - megértette, elfogadta.

A sok költözés sok pénzbe került persze, főképp az átmeneti, a két munka közti időszakok. Játékra, új ruhára nem igazán telt nekik. Szerencsére a rokonságban voltak még fiúk, tőlük kapott ezt-azt, így soha nem kellett legalább a ruházata miatt szégyenkeznie.

Anya, mint valami mentőövbe, kapaszkodott a könyveibe a sok vándorlás során. Dani eleinte sandán figyelte a szeme sarkából, ahogy a bőröndjeik java részét a könyvek tették ki és megérkezés után is elsők közt találtak helyet a polcokon.

Aztán idővel kézbe vett egyet-egyét. Megnézte, megsimogatta, megszagol-gatta őket. Ha édesanyja ennyire szeretete őket, bizonyára hasznosak - gondolta. Kíváncsiskodásának egy borús őszi délután vetett véget. Az erős szél a szobában tartotta bent Danit egész nap. Fogta az egyiket könyvet, melynek már a borítója is hívogatta. Bársonyos volt, cirádás betűk díszítették, régmúlt

időkre emlékeztetett. Nem volt baja a régmúlt időkkel. Amíg még éltek a nagyszülei, képes volt órákat elüldögélni a kis, fehér sámlin a lábuknál és hallgatni a történeteiket. Estéknént fát tettek a tűzre és olyankor beindult a családi élet, mese mesét követett, ő pedig tátott szájjal hallgatta.

Édesanyja is szokott mesélni neki természetesen. De csak este, elalvás előtt.

Napközben dolgozni volt, Dani pedig egymagában otthon. Azon az esős délutánon is így történt, s mivel házi feladataival már réges-rég készen volt, próbálta elütni az időt estig, a mosdásig.

A könyv, ama bizonyos első, a mérföldkő nem okozott csalódást. Nem csak kívülről, belülről is igazi kincs volt. Beszippantotta Danit és olybá tűnt, egy életre megbélyegezte.

Neki azonban esze ágába nem jutott volna ez ellen a bélyeg ellen tiltakozni! Mély barátság vette ott kezdetét, mely azóta is tartott, és ahogy elnézte, meg is marad még jó ideig.

Ez egyfajta biztonságot adott neki. Ha már a helyek körülötte állandóan változtak, a történetek, amiket elolvasott, már örökre vele maradtak.

Gondolatainak és lépteinek egy furcsa hang vetett véget.

Egy pillanatra elgondolkozott azon, hátraforduljon-e megnézni, a fiúk jöttek-e utána, de egyrészt hamar rájött, a hang, amit az előbb hallott, meg sem közelítette azt az iszonyatos hangzavart, amit egy gyerekcsapat képes kiadni magából, másrészt az irány sem egyezett. Ha valóban a fiúk lennének a nyomában, akkor bizony a hangnak is hátulról kellett volna érkeznie. Ám nem így volt. Oldalra fordította a fejét, s szemöldöke abban a minutumban a homlokáig szaladt. Valahogy erre a látványra nem számított.

A bokor alatt egy kutya feküdt. Már annyira megszokott látvány volt az iskola mellett, senkinek nem is tűnt fel igazán. Az a bokor volt az ő helye. Nem bántott senkit, nem bántotta cserébe őt se senki.

Dani ismerte a történetét, ideérkezése után nem sokkal mesélte a padtársa, mert egyik szünetben rákérdezett. Érdekelte a furcsa jószág, mert olyan na-

gyon magányosnak tűnt. Amikor Pisti, a padtársa elmesélte, hogy már hosszú hónapok óta ott fekszik, nem reagál semmiféle emberi közeledésre, se a gyerekek hívó szavára, se simogatásra, megesett Dani szíve rajta. Érezte, hogy az állatnak külön története lehet, saját titkai, melyeket mélyen magába rejtett. Senki nem tudta, mi történhetett, mi vette rá a kutyát arra, hogy letáborozzon a bokor aljába, pont ilyen közel az iskolához, amikor láthatóan nem törődött a gyerekekkel egy fikarcnyit sem. Dani figyelte napokig, szerette volna megfejteni a titkát. Rettentő sok hasonlóságot vélt felfedezni kettejük között. Ott éltek, jártak-keltek mindketten, mint két magányos lélek egy nagy tömeg közepén. Próbálkozott ezért eleinte messziről barátkozni, etetni nagyritkán, ha megmaradt valami az uzsonnájából, leguggolni hozzá, halkan szólítgatni, megszeliđíteni, mintegy magához szoktatni, de nem jutott dűlőre az ebbel. Míg végűl belátta, nekik kettejüknek még sincs közös dolguk egymással.

Aztán amikor meggyőződött arról, hogy a portás rendszeresen kitett élé élelmet, mely másnapra rendre elfogyott, felhagyott azzal, hogy megpróbálja megmenteni, rokon léleknek tekinteni a kutyát.

Ezért volt hát annyira meglepő most, hogy a szokásostól eltérő módon a kutya látványos jelét adta annak, hogy észrevette őt, felfigyelt rá, mert épp farkas szemet néztek egymással. A tekintete átható volt, Dani hirtelen meg is ingott kicsit, mintha egy örvény sodorta volna magával, ahogy ott állt és a sötét szempárba pillantott.

Meglepő mód ezen kívül más nem történt. Dani álldogált még ott egy darabig, megszólította az ebet, de az moccanatlan maradt. Kiindulva abból, amit eddig tapasztalt, miszerint bárhogy szeretett volna a kegyeibe férkőzni, nem járt sikerrel, egy nagyot sóhajtott, melyben benne volt minden szomorúsága, amiért egy kis fénysugár, egy halvány remény megvillant előtte, de végűl ismét minden a régiben maradt ugyanűgy. Megigazította vállán a táskát és ismét útnak eredt.

Talán ha a szél kicsit hangosabban fűjt volna, ha az utcában nagyobb a forgalom vagy gyerekek veszik körül, meg se hallotta volna, ahogy a háta mögött egy monoton nesz hallatszott. Összevonta a szemöldökét és hátra sandított. Földbe gyökerezett a lába. A kutya felállt. Nemhogy felállt, de el is jött a bokor alól és ha ez még nem lett volna elég, el is indult. Utána!

Mert arról nem lehetett kétsége, hogy őt követte, hiszen a mélyfekete szem-pár ismét egyből belefúródott a tekintetébe, ahogy Dani a kutya irányába nézett.

Megtorpant, lélegzetet is alig mert venni.

Így tett a kutya is, nem mozdult. Nézett fel Dani szemébe nagy komolyan és várt.

Fekete bundája réges rég megkopott már, borzos volt, ellenben fülei meghazudtolva egész lényének komor természetét hetykén álltak fel a magasba, de talán ez volt az egyetlen igazán élletteli rajta.

Dani lehajolt és duruzsolni kezdett az állatnak, kedves szavakkal halmozta el, biztatta kövesse, ad neki inni, megeteti, ha szeretné, mennyire örül neki, hogy végre megtört a jég - ám akármilyen hosszan beszélt a kutyához, az semmi jelét nem adta annak, hogy értené vagy hajlandó lenne bármit is elfogadni a felkínált lehetőségek közül.

Dani az órájára sandított, mennie kellett. Lecke is várt rá, a szomszéd nénit pedig anya azzal bízta meg, hogy nézzen rá időnként. Ha nem ér haza hamarosan, aggódni kezd, talán még anyát is felhívja a munkahelyén, ezt nem szeretne volna.

Vetett egy utolsó pillantást a kutyára és ismét hazafelé vette az irányt.

Kopp-kopp, kopp-kopp.

Igen, határozottan hallotta maga mögött a négy apró láb lépteit a járda kövén. Tett egy újabb próbát. Megállt, hátrafordult.

Megállt a kutya is, várt.

Elindult, a koppanások a köveken szintén folytatódtak.

Dani többet nem mert megállni már, inkább végig azon imádkozott, hogy a lépések egészen hazáig kísérjék majd.

Ugyan elképzelése sem volt, mit szólna hozzá anya, ha egy kutyát találna ott-hon, amikor a nap végén fáradtan hazaérkezik. Ám Dani annyira szerette volna, ha lenne egy társa, akivel játszhat, akivel beszélgethet, ha nem kellene egész délután az ajtót lesnie, mikor ér haza édesanyja és vet véget a magányának.

Bízott benne, találnak valami megoldást, csak adná az ég, hogy a kutya is akarja.

Kinyitotta a kaput, belépett.

A kopogás a háta mögött elhalt. Láthatóan eddig tartott csak a kíséret, nem tovább.

Dani végtelenül szomorú lett, de elfogadta, más választása nem lévén. Még egy utolsó próbálkozásképp kitett a kapu elé egy vízestálat, kicsomagolta kiflije maradékát, beletette. Nem történt semmi. Hátrébb lépett, hogy ne zavarja az állatot.

Ekkor a délután folyamán először a kutya levette tekintetét Daniról, szemügyre vette a tálkát, benne az ételt, visszanézett Danira, majd megfordult és elindult visszafelé.

Dani letörten lépett be a házba. Ledobta a táskát az konyhaasztal mellé, kiszedegette a házi feladathoz szükséges füzeteket, aztán csak meredt maga elé.

Bele akart fogni minél előbb a tanulásba, hogy aztán visszatérhessen ismét a könyvéhez, de képtelen volt megmoccanni. Ült és üresnek érezte magát.

Nem tudta, mennyi idő telhetett el így. Talán egy perc, talán tíz? Az is lehet, egy óra. Lélekben nagyon messze járt. Egy távoli helyen, ahol nevetésben, kacagásban és gyerekzsivajban volt része, ahol a csend nem volt fülsüketítő.

Azt hitte, a vakkantást is elkalandozott elméje képzelte oda. Azonban ahogy visszazökkent a valóságba, rájött, az bizony a kapu irányából jött.

Szélsébesen futott ki a ház elé. Felrántotta a kaput, szeme átfutott a kis tálcán, mely már üres volt, egyenesen részegeződött az előtte álló sötét négylá-búra.

Nem bírta visszatartani a lelkéből kiszakadó határtalan nagy kiáltást, annyira megörült a látványnak.

- Igen! - rikkantotta és azt se tudta, sírjon vagy nevéssen, érzelmei teljesen elárasztották. Szélesre tárta a kaput, hadd jöhessen be a kutya.

Az azonban megint csak nem mozdult. Szépen lassan lehajtotta a fejét és Dani lába elé helyezte, mely ez idáig végig a szájában volt. Aztán felegyenese-dett és akkor, kizárólag csak akkor lépett be a kapun.

Dani ekkor nézett le maga elé.

Ott hevert a lábainál ama bizonyos harmadik itt töltött napján elkobozott, kissé viseltes könyve.

Lupán Ágnes - nyelvtanár, író, feleség, anya. Amikor a világ, a család és a tanítványok hada elcsendesedik, végre van lehetősége meghallani, a képzeletében élő alakok mit üzennek, és azt papírra vetve életre kelnek történe-tei.

P. Sulyok Júlia

Ajándék

Itt szuszog az ölében a névnap meglepetés. Aprócska, fekete, hosszú fülű gyönyörűség. Komoly feladatot kapott vele ajándék gyanánt. Az álmok veszélyes dolgok, ezzel a címmel írt könyvet híres színészünk, és azt is gyakran mondogatják mostanában bölcs emberek, hogy jól gondold meg mit kívánsz, mert még valóra válik. Valóban. Évek óta, mióta az örök vadászmezőkön futkosnak előző házi kedvencei, mondogatta, hogy kellene már egy kutyus, egy házőrző mert olyan csendes, üres a ház, az udvar nélkülük. Nem is tudja, hogy akarta-e őt igazán, hiszen nagy felelősség, kööttség egy állat, különösen ha csecsemő korában kerül az emberhez, olyan mint a kisgyerek, félteni, szeretni, babusgatni kell, és tanítgatni egy csomó dologra, amiben én eddig nem nagyon jeleskedett. Amikor azonban meglátta legkisebb fia kezében a reszkető kis állatot, ez nem volt többé kérdés, szerelem volt első látásra.

Azután ahogy telnek a napok most már vele, észreveszi magán a változást, amit neki köszönhet. Egyre többet mosolyog, nevet, ami annyira hiányzott az utóbbi időben, mióta sokat van egyedül. Pedig tulajdonképpen nem magányos, jól érzi magát a bőrében, szeret is egyedül lenni újabban, és mégis időről időre eszébe jutott, hogy milyen régen nevetett már egy igazán jóízűt. Furcsa, hiszen alapvetően vidám a természete, és a barátnőivel máig is jókat röhögnek mindenben, csak az a baj, hogy erre egyre ritkábban adódik alkalom.

Amióta megérkezett az életébe Guszti, ez a tündéri spániel minden megváltozott. Szokják és tanítják egymást a nap minden percében. Elődeivel ellentétben ő benn lakik a lakásban, ami eléggé szokatlan neki, de olyan kicsi és védetlen, hogy nem meri számúzni sem az udvarra, sem a garázsba. Az éjszakák még elég nehezek és mostanában majdnem olyan fáradt, mint amikor a fiai voltak csecsemők, de napról-napra javul a helyzet. Igaz, amikor hálóingben fut vele az udvaron hajnalban a mínusz öt fokban, megfordul a fejében, hogy vajon normális-e, de amikor nappal jókat játszanak és lobogó kis füleivel ro-

han boldogan felé minden gondját elfelejti. Veszélyben van az összes cipőjük, a nadrágjuk szára, a bútorok és a faburkolat. Guszti tanulja, hogy a szoba tiltott terület, de amikor emiatt a fejére koppintott, vérig sértve rohant vissza a kosarába, és neki természetesen szörnyű lelkifurdalása támadt. Hogyan fogja így rendre szoktatni? Ő bölcs következetesség! Eddig nem nagyon tudott járni ezen az úton, pedig tudja, hogy másként nem megy. Ez az aprócska jószág kíméletlenül szembesíti minden hibájával, akárcsak a gyerekei. Megfogadja, hogy ezúttal kemény lesz, neki is így lesz jobb, azután az eb ránéz azokkal a gyönyörű, csak a spánielekre jellemző bánatos szemével és vége van, teljesen ellágyul. Na, jól néz ki! Majd csak lesz valahogy! Mégis minden nap vidámabb, mióta itt van velük. Feltétlen bizalommal és szeretettel van irántuk az első perctől kezdve.

Vajon mivel érdemeltük ki mi emberek ezt a szeretetet? Hiszen annyi rosszat elkövetünk nap, mint nap kedvenceinknek mondott kutyáinkkal. Tömegével kóborolnak az utcákon elhagyatottan, vagy esnek áldozatul egy-egy idióta szomszédnak, akit idegesít az ugatásuk, mert labilis az idegrendszerük, vagy csak elégedetlenek az életükkel. Ők mégis szeretnek minket, és tanítanak, ha hajlandóak vagyunk odafigyelni rájuk.

Segítenek a legnyomorultabb helyzetben lévő emberen is, csak azzal, hogy hűségesen kitartanak mellette. Csodálatos filmek könyvek készültek már erről a hűségről és az élet folyamatosan hozza az új példákat. Látjuk az utcán a hajléktalant, akit kis barátja melegít, tart életben, aki megosztja vele utolsó falat ételét, nézzük az öregeket, akiknek a végső pillanatig társa szeretett kutyája, macskája. Neki is eszébe jut anyósa cicája, aki mintha érezte volna, hogy gazdája, aki kényeztette, és úgy beszélgetett vele, mintha egy másik ember lenne, nagy útra készülődik, néhány héttel a mama halála előtt eltűnt, sohasem látták többé. Rákbeteg barátnőjének az életét adta vissza csodálatos bernáthegyi kutyája a szeretetével, hiszen ha ő nincs talán nem lett volna ereje megküzdeni a rettegett kórral. Így viszont meggyógyult és ma is közöttünk lehet, örülhet öt gyönyörű unokájának, akik az óta születtek.

Szomorúan emlékszik vissza Bundira, a csodaszép, hatalmas keverék kutyusra, akire édesanyja utolsó éveiben árasztotta minden szeretetét, azt is, amit az unokáinak nem tudott kimutatni igazán. Sajnos még ő sem tudta visszaadni az életkedvét, ami elveszett a rendszerváltás viharaiban, így már nem lehet

közöttünk. Korai elvesztése máig nem gyógyuló seb a szívén, és fájó emlék Bundi tekintete, amikor otthagyták az eladott házban, amiből az édesapja hozzájuk költözött és nem akarta magával hozni őt.

Csodálatos a világ, hogy a természetből kizuhant urbanizálódott homo sapiens sem marad teljesen egyedül, ha marad benne szeretet, még akkor sem, ha ezt embertársai iránt nem tudja kimutatni. Lehet barátja, aki feltétlen rajongással veszi körül és visszavezetheti az életbe, ha hagyja.

„Isten hozott az életünkben Guszti, te gyönyörű kis ajándék. Remélem, sokáig velünk leszel, vigyázunk rád és szeretünk téged, ahogy csak tőlünk telik.”

Mondja magában esténként, amikor végre megpihennek.

P. Sulyok Júlia - Kezdő író és mindenevő olvasó. Népművelő, hagyományőrző, nemezkészítő, a puszta, a természet szerelmese, minden művészeti ág iránt érdeklődő. Hatvan évesen is örökké nyüzsgő, szervező, közösség építő, folyamatosan tanuló, újrakezdő, szociálisan

érzékeny, gyógyíthatatlan világmegváltó.

Bakóné Vikica Dolcsi

91 év egy kutya számára mérhetetlenül hosszú idő. Dolcsi ennyi időt élt és érezte, már ennél lényegesen kevesebb van hátra számára. Tudta és érezte ezt, de most mérhetetlenül boldog volt és nem adta volna ezt az érzést semmiért.

Boldogsága rendkívül összetett volt, ami kutya létére elég szép teljesítmény.

Napjait hosszú idő óta a biztonságos, ugyanakkor kis területű udvaron töltötte. Hálás volt Gazdájának, hogy itt élhet; szabadban és szabadon, öreg életének megfelelő élettéren. Korábban ennél mostohább sorsa volt: egy tömbház emeletén volt bezárva egy szűk életterű helyen, ahonnét naponta egyszer, amikor Gazdájának párja vagy annak nagyfia hazaért, kiszabadulhatott futni. Ezek a séták a napi rutint jelentették számára; kötelező és beszabályozott levegőzéseket. Az ünnepek, az igazi séták azok voltak, amikor a távol dolgozó Gazdája hosszú idő után hazatért. Ekkor nemcsak naponta egyszer, hanem szinte egész nap kint voltak, hosszú futásokat tehetett és Gazdája fáradhatatlanul játszott vele.

Nagyon mélyen emléket őrzött egy kis emberről, aki alig cseperedett ugyan, de bátran játszott vele. Szerette ezt a kis emberkét, annak ellenére, a legnagyobb büntetést miatta kapta gazdájától. A játék hevében odakapott a kisgyerekekhez...soha nem hallotta gazdáját olyan hangon és olyan hangerővel beszélni, illetve inkább ordítani. Megszégyenülten ment ki a szobából és aznap már nem volt kedve játszani...hosszú ideig nem játszottak utána; a kisember eltűnt az életéből.

Már megszűnt a szűk lakásba való bezártsága, gazdájával kiköltöztek a Házba, amihez saját kert, saját terület tartozott. Hosszú éveket töltöttek itt játszva, sokat sétálva a Folyó partján, már kezdte is elfelejteni a kisembert.

Aztán egyszer jött a Lány és elhozta a kisembert és hozott vele még két nagyobb, legalábbis Dolcsi ezt akkor így látta. Kint maradt, tudta, nincs ott helye, a Lánynak és a Gazdának most egymásra kell figyelnie, a kisembereket pedig az ő hatalmas mérete és öröme megijesztheti. Nem tudta, mi történt odabent, türelmesen várt...Teltek a napok és újrjött a Lány és a gyerekek. Ekkor már odamerészkedett ő is és mérhetetlen örömmel fogadta a szeretetet, a simogatásokat, amiket kapott. Bár érzékei már veszítettek élességükből, de felfedezte, a kisemberrel nem két nagyobb jött; a kisember volt a legnagyobb, akit ő régen olyan nagyon szeretett és hozott magával két kisebb emberkét. A szeretetburok innentől állandósult Dolcsi körül.

Nagyokat sétáltak a városban – ilyenkor finom falatok jutottak neki is, hisz Gazdája mindig elvitte az Unokákat fagyizni vagy cukrászdába – vagy lementek a Folyóhoz. Az Unokák fiatal koruk ellenére komoly vízi tapasztalattal rendelkeztek; mindhárman jó úszók voltak és a nyarakat evezésekkel töltötték, kenus érmeik hálósobájukat díszítették. Dolcsi nagyon élvezte a víz hűsítő közelségét és boldogan nézte a gyerekek játékát; visszaemlékezett rá, amikor még ő is ilyen hatalmas felfedezési vágygal rendelkezett és élvezett minden pillanatot, amit a természetben tölthetett.

Gazdája állapotának romlásával a nagy séták elmaradtak – igaz, a kedvenc fagyizó is bezárt a rossz idő beköszöntével. Dolcsi napjai egyhangúbakká váltak; fájós lába nem engedett volna számára nagy kirándulásokat és Gazdája is már csak autóval közlekedett, a séták elmaradtak. Télen a hóban az Unokákkal játszhatott ugyan, de ezek az alkalmak nagyon ritkák voltak...

Újra beköszöntött a jó idő és a tavasz lehelete Dolcsi számára is a megújulást ígérte. Öreg csontjaiban érezte ugyan az idő múlását, de lelke azé a lelkes kiskutyáé volt, aki száguldott a végtelen területeken, kergette az őzeket, a vakondok lyukát lelkesen túrta szét játszótárs után kutatva és boldogan nézett hátra Gazdájára, amikor elfutott a neki dobott csonttal :)

Dolcsi boldogsága tetőzött, amikor jött a Lány az Unokákkal. Minden csontjában érezte az Unokák fiatalságát, energiáját; boldogan táncolt az udvaron érkezésükkor.

Megérzéseiben nem kellett csalódnia; a nap egy hatalmas séta a határtalan szabadság újraélésének lehetőségét hozta. A Lány végre elhitte magáról, a Gazda nélkül is elviheti sétálni és bőven messzebb merészkedhetnek, mint fájós lábú gazdájával az utóbbi időben. Dolcsi nézte az Unokákat, amint a várkerti játszótér minden játékát örömmel veszik újra birtokba. Igaz, a földön még összefüggő jégpáncél volt az árnyékosabb helyeken, de a fiúkat ez cseppet sem rettentette el a játszótér birtokba vételétől. Dolcsi számára ez az idő a felfedezés lehetőségét jelentette; a Lány már korábban levette pórázát és ő újraélhette – főként lélekben –, milyen száguldani a végtelenben, birtokba venni a teret és meghódítani a területet.

Hazaérve Dolcsi fáradtan és mérhetetlenül boldogan kucorodott vackába. 91 év hosszú idő egy kutya számára és ő őszintén boldog volt, megérhetett ennyit és részese lehetett a mai nap csodájának.

Bakóné Vikica vagyok, 3 életrevaló fiú édesanyja, egy fantasztikus férfi felesége és a Kockás Liliom Családi Napközi megálmodója, létrehozója és vezetője.

Mindig imádtam olvasni, az írás varázsa azonban csak 2014-ben érintett meg. Részt vettem Rita Jobb agyféltekés Kreatív Írás tréningjén, melyet rendkívül élveztem és megerősödött bennem az érzés, nekem még dolgom

lesz az írással.

Oláh Gyöngyi Gyöngyi Kutymacs

Juhééé! Jipíííí! Uhh! Ahh! Vuff! Meeegyünk! Vééégre! Séééta! Juj, de jó! Imádlak, Kétlábú! Jaj, nem tudok megállni! Pörgök, pedig azt akarom, hogy rám adja a rángatót, mert csak akkor indulunk! Na, végre, leültem. Odatartom a nyakam Kétlábúnak. Hogy örül! Szép az ééééélet, hhhhrrrr, mrrrr, brrrr. Már csak egy perc, és írhatom a fa tövébe az esemest a haveroknak, és végigszagolom, hogy ők mit üzentek nekem. Gyerünk, Kétlábú! Szaladjunk!

A Hosszú meg a Lapos végre elindulnak. Nézzék, Lapos hogy ugrál azokon a tömzsi lábain! Már mikor Hosszú kimondja, hogy „Séta!”, magán kívül van. Igaz, Lapos mindennek örül. Nem is értem! Ha Hosszú megérkezik, majd felborítja, ha megzördül az eledeles zacskó, már tombol, ha vendég jön, ugat. Egy lelkesedés gombóc, egy pozitív partvis. Láttam már őket az ablakból. Lapos ahelyett, hogy a madarakat figyelné, mint én, állandóan leszegett fejjel sétál, szagolgat mindent, amit ér. Jó, persze, az ember, - akarom mondani a macska, - normál esetben szimatol, tájékozódik, aztán dönt és cselekszik. De Lapos a szaglásért szagol. Csak. Hát, nem tudom... Mint akinek esemese érkezett, úgy szippantja magába az információt. Gondolom, a hozzá hasonló ízék hagytak nyomot arra felé. Nem kenyerem mások minősítgetése, de azért ez nem vall valami túlpörgetett elmeműködésre. Látják, már le is értek. Hosszú képes Laposnak újra és újra eldobni egy botot, az meg visszahozza. Mi ebben a jó? Heverészhetnének is a napon, de nem! Dobja, hozza, dobja, hozza. Jól egymásra találtak ezek ketten! Ha én intelligensen eljászom a labdácskámmal, és a szőnyeg alá behempergetem, majd ma-

gamat kicselezve megpróbálom le vadászni kívülről, akkor mindjárt áll a bál, hogy összekarmolom a kárpitot, meg rendetlenséget csinállok. De dobálózni órákig, az rendben van. Megint fáradtan, vidáman, elégedetten fognak visszajönni. Nos, boldogok a lelki szegények, ne is ragozzuk tovább! Kihasznlom inkább az időt, hogy végre a saját gondolataimban, a saját szellemi szintemen létezhetek, zavaró tényezők nélkül. Úgy látom, Hosszú megint kint felejtette a kis tejes ibriket az asztalon, mikor felhörpintette a fekete lötytöt, amit reggel magába szokott dönteni. Akkor most ezt kilefetyelem, aztán jöhet az elnyújtózás az asztal közepeán, és az elmélkedés az Élet Nagy Kérdéseiről.

Dobjad, dobjad! Lécci, lécci! Nézd, hogy lihegek, nézd, hogy nézek rád! Még, még! Futni akarok, rohanni, repülni, szimatolni, keresni, megtalálni, visszavinni! És igen! Már hajítja, már ugrom, már száguldok, kifarolok a nedves fűvön, éééés elkaptam! Nézd, Kétlábú, csak ma, csak Neked, visszahoztam! Naaaa, még egyszer! Egyszer csak! Nézd, hogy csóválom a farkam, nézd, milyen Bambi tekintettel nézlek! Nem? Neem... Hah, jutalom falat, jaj, de finom, jaj de jó! Közben egy kis kétlábú még vakargatja is a fülem tövét. Hát, hiába, megint nekünk a legjobb!

Oláh Gyöngyi Gyöngyi - író, újságíró, mediátor, RitArt tréner. Az írás, az ihlet, a kreativitás kérdése mindig is foglalkoztatta. Julia Cameron „A művész útja” című könyvének tizenkéthetes programján többeket végigkísért kiscsoportos foglalkozások keretében. Jelenleg a RitArt Akadémia tréneri csapatának és alkotói közösségének oszlopos tagja, a Minerva Capitoliumának állandó szerzője.

Cziráki Ildikó Kutya-élet

Kutya voltam hajdanán...

haraptam Holdat is magamnak,
kóboroltam ,éledeztem, ébredeztem.

Keletnek-nyugatnak vágtam,
csontért koldultam,
simogatást fájlaltam.

Hetet-havat kiáltottam,
amíg napnyugtát érlelt az ég.
Földön-futó, csúszó-mászó áldás voltam.

Éheztem, ujjongtam egy porció árán,
melegben koldult a szívem,
hidegben fázósra húzott a lelke
dagadt bennem az élni akarás,
de kósza volt, csak vándorbot,
és falánk az elmúlás,
amikor éhes kaszára hányt.

A napom többet nem éledt rám.
megfagyva nyúlt testem védett bokrok alá.

Intettem és formát bontottam lassan,
visszanézve loncsos szőrben háltam,
de ott volt rajtam temetve a húséges odaadás.

Cziráki Ildikó - Veszprémben élek egy kiskutya és egy cica társaságában, akik mindketten fekete színben élnek, remélhetőleg boldog, gazdis életüket. Kutyakozmetikában dolgozom, úgy hogy talán nem meglepő a négylábú, szőrös, ember-legjobb barátja történet a részemről. Az írás nálam eddig

amolyan asztalfiókos státuszban döngicsélt... a többit majd meglátjuk.

Tartalomjegyzék

Vidi Rita - Kutya dolgok ezek - 1. oldal

Wekker Anita - Fahéj, a collie - 4. oldal

Földi Marcsi - Álom - 8. oldal

-rame- - Kutya és könyv (...meg macska is) - 15. oldal

Szabó Ágnes - Álom és valóság - 19. oldal

Tina Markus - Hűség - 22. oldal

Gacov Katalin - Betti és Brúnó - 27. oldal

Horváth Éva Mária - Nem élhetek kutya nélkül - 31. oldal

Kate Lynn - Könyv, kutya, ember - 38. oldal

Dobos Márta - Fekszik - 42. oldal

Buschmann Éva - Azt a kutyafáját - 47. oldal

Kiss Zita - Mester és tanítványa - 50. oldal

Bondár-Andor Kata - Az ember legjobb barátja a könyv és a kutya - 53. oldal

Köbli Szilvia - Kutyahideg - 56. oldal

Ládi Zsuzsa - A nagy varázsló - 59. oldal

- Wimmer Éva - A kutyák nagy könyve - 63. oldal
- Engi Zsuzsanna - Hagyományok őre (részletek) - 68. oldal
- Gyarmati Magdolna - Mindegy - 78. oldal
- Jancsó Katalin - Kutyabaj, macskajaj - 81. oldal
- Lupán Ágnes - Új és új városok - 83. oldal
- P. Sulyok Júlia - Ajándék - 90. oldal
- Bakóné Vikica - Dolcsi - 93. oldal
- Oláh Gyöngyi Gyöngyi - Kutymacs - 96. oldal
- Cziráki Ildikó - Kutya-élet - 98. oldal
- Tartalomjegyzék - 100. oldal
- Impresszum - 102. oldal

A Minervában publikáló írók oldalait és további írásaik elérhetőségét ezen az oldalon találod meg:

<http://www.kreativiras.com/dicsosegfal/>

Ha egy ismerősödtől kaptad meg ezt a számot, akkor itt kérheted el a többbit:

<http://www.minervacapitoliuma.hu/itt-kerd-el/>

Impresszum:

Kiadó: HősNők Kiadó Bt.

Felelős szerkesztő: Vidi Rita

A Minerva Capitoliuma az 1999. évi LXXVI. - a szerzői jogokról szóló - törvény, és a Ptk. hatálya alá tartozik.

A Minervában olvasható írásokat sem részleteiben, sem egészben nem engedélyezzük tovább közölni, idézni.

A Minerva egyes számait bátran továbbküldheted ismerőseidnek, de csakis ingyenesen!

Értékesítési forgalomba nem hozható!

Jogsértő tevékenység tapasztalása esetén elővesszük jogászunk elérhetőségét és nem félünk használni.

A következő szám megjelenése várhatóan következő hónap közepén lesz.